

Olvasóink talán nem fogják rossz néven venni, ha itt röviden ismertetjük e kiváló mű szerzőjét, egy hosszabb ismertetőből kivonva, amely a "L'Ami de la Religion"-ban jelent meg. I John Grou 1731. november 24-én született Boulogne egyházmegyében, nagyon fiatalon belépett a jezsuiták kollégiumába, és tizenöt éves korában felvették a noviciátusba; tizenhét évesen tette le első fogadalmát, és a Társaság szokása szerint a tanítással foglalkozott. Ebben a munkakörben fejlődött ki irodalmi érzéke. Különösen Platónt és Cicerót kedvelte, akiknek írásaiban a stílus nagy gazdagsága mellett finomabb gondolatokat és tisztább erkölcsi kódexet talált, mint az ókori szerzők többségében. A görög filozófiával kapcsolatos munkásságának első gyümölcse Platón Köztársasága volt, amelyet két duodecimo kötetben fordított le franciára. Ezt a fordítást 1 VoL xxxiii., p. 65 et. sey. xii Short Account of the Abbt Grou. követte egy másik, ugyanezen szerzőtől származó fordítás, a Törvények, majd később a Párbeszéd fordítása. Grou atya néhány évig Pont a Moussonban élt, és ott tette le végső fogadalmát, amikor a jezsuitákat már elnyomták Franciaországban. Stanislas halála után őket is száműzték Lotaringiából. Grou atya Párizsba került, ahol felvette a Leclair nevet. Párizsban nagyon visszavonultan élt, idejét tanulmányai és vallási kötelességei között osztotta meg. Eleinte Monsieur de Beaumont, Párizs érseke alkalmazta őt, hogy vallási témákról írjon; a főpüspök egy ideig nyugdíját is adott neki, amely végül megszűnt. Egy vizitációs szent apáca, akit egyik paptestvére révén ismert meg, és akiről úgy vélte, hogy különleges kegyelmekkel van megáldva, arra ösztönözte, hogy a tökéletesség útjára lépjen és imádságos életet éljen. Minden idejét, ami a lelkigyakorlatok és a lelkési teendők elvégzése után megmaradt, irodalmi munkának szentelte. Ennek a fáradságos életnek az eredménye több, kegyességi témájú könyv megírása volt. Első ilyen jellegű műve a "La Morale Tiree des Confessions de Saint Augustine" Párizs 1766, 2 kötet. 12mo. A szerző terve az volt, hogy a kereszténység erkölceit szembeállítsa a hitetlenek rendszereivel, elveit Szent Ágoston írásaiból merítve Rövid beszámoló az Abbd Grou. xiii Szent Ágostonról. Ezt a művet követte a " Les Caracteres de la Vraie Devotion " (Az igazi áhítat jegyei), Párizs 1788, 18mo. Ebben a szerző meghatározta, mi az igazi áhítat, valamint annak indítékait, célját és eszközeit. Ezt a kötetet hamarosan követte a " Maxitnes Spirituelles, avec des Explications " (Spirituális Maximák magyarázata), Párizs 1789, 12mo. Körülbelül ugyanebben az időben írta meg ezeket a kis jámbor értekezéseket is, amelyeket most közreadunk, és lemásoltatta őket egy magas rangú, jámbor hölgy használatára, akinek akkoriban igazgatója volt. Ezek a kéziratok, amelyek kilenc kis 12mo. kötetből álltak, így maradtak fenn. Egy nagy munkára is vállalkozott, amely tizennégy évnyi kutatásba és fáradságba került neki. Mielőtt elhagyta Franciaországot, e mű kéziratát egy hölgyre bízta, akit a rémuralom idején letartóztattak, és akinek szolgálói a lángok martalékává tették, attól tartva, hogy veszélyeztetik úrnőjüket. Grou atya élete egyenes és békés volt; nagyra becsülték, a király nyugdíját élvezte, és tanácsaival és írásaival nagy jót tett. Amikor kitört a forradalom, először Párizsban akart rejtőzködni, és ott titokban gyakorolni szolgálatát; de az apáca, akiről már beszéltünk, rábeszélte, hogy keressen menedéket xiv Grou apát rövid beszámolója. Angliában. Követte a tanácsát, és egyik korábbi hittestvére, aki akkoriban egy jó pozícióban lévő angol katolikus, Thomas Weld úr káplánja volt, meghívta, hogy jöjjön és maradjon nála. A kastélyban letelepedve Grou atya lett az egész család igazgatója. Szelídsége, bölcsessége, a lelki élet útjain szerzett tapasztalata a leghasznosabb volt azok számára, akik bizalmukba fogadták. Ekkor tudta meg, hogy nagy művét, annyi év munkájának gyümölcseit Párizsban elégették. Ezt a veszteséget nagy nyugalommal viselte, és egyszerűen azt mondta: "Ha Isten dicsőséget akart volna szerezni ebből a műből, akkor megőrizte volna." Amennyire csak lehetett, betartotta a jezsuiták szabályát; minden nap hajnali négy órakor kelt fel, fény és tűz nélkül, egy órát elmélkedett, elmondta az officiumát, és felkészült a misére, amelyet minden nap meg is tartott, amíg utolsó betegsége meg nem támadta. A legszigorúbb szegénységet gyakorolta: semmije sem volt, és a legnagyobb egyszerűséggel kért könyveket vagy ruhákat, ha szüksége volt rájuk. Ami a leginkább figyelemre méltó volt benne, az élénk hite, lelkének állandó nyugalma, nagy alázata, szerénysége és buzgósága. 1796-ban Londonban kinyomtatta a "Meditations, en forme de

Retraite, sur r Amour de Dieu" (Elmélkedések, rövid beszámoló formájában az Abbd Grou. xv Retreat, upon the Love of God), valamint egy kis értekezést az önmagunk Istennek való lemondásáról "Don de Soi meme a Dieu" (Don de Soi meme a Dieu) Néhány teológus úgy vélte, hogy ezek a művek a kvietizmusnak kedvező gondolatokat tartalmaznak; de egy francia püspök, miután megvizsgálta őket, úgy ítélte meg, hogy tökéletesen egészségesek és mentesek mindenféle szennyezéstől. Londonban megjelent egy másik műve is, melynek címe "Krisztus iskolája", de franciául még nem jelent meg. A Rómában 181(3)-ben kiadott Jezsuita Írók Könyvtárának kiegészítése megemlíti Grou atya által írt " La Science du Crucifix" Paris, chez Aufroy ; és " La Science Pratique du Crucifix dans l'usage des Sacrements de Penitence et de Eucharistie" (A feszület gyakorlati tudománya a bűnbánat és az Eucharisztia szentségeinek használatában) című művét, mint az előző folytatását. Halála előtt két évvel nagyon fájdalmas asztmás rohamot kapott. Nem sokkal később agyvérzés érte, majd vízkórság lépett fel nála; lábai hatalmasra duzzadtak, nem tudott ágyban maradni, és élete utolsó tíz hónapját egy karosszékekben töltötte. A végsőkéig hallgatta annak a jámbor családnak a gyónását, akikkel együtt élt. Hetente kétszer vittek neki szentáldozást. Amikor érezte, hogy közeledik a vége, kérte az utolsó szentségeket, és teljes öntudattal és nagy áhítattal fogadta őket. xvi Rövid beszámoló az Abb Grou. Nem sokkal utolsó leheletének kiadása előtt, kezében tartva a feszületet, így kiáltott fel: "Ó, Istenem, milyen édes a Te karjaidban meghalni!". Halála 1803. december 13-án következett be: hetvenkét éves volt. Kéziratait, amelyek nagyszámúak voltak, egykori társainak adta át ; és általuk 1815-ben nyomtatták ki " L'Interieur de Jesus et de Marie 11 (Jézus és Mária belső élete), két kötet 12mo. Ezt a nagyra becsült művet azóta többször újranyomták. KÉZIKÖNYV BELSŐ LELKEKNEK. i. AZ IGAZI ÉS SZILÁRDI ÁLDOZATRÓL. AZ odaadás szó, amely a latinból származik, az odaadásra, az önmagunknak tett fogadalomra, az önmagunk megszentelésére felel. Az áhítatos ember tehát Istennek szentelt, Istennek szentelt személy. Nincs erősebb kifejezés az odaadásnál, amely a léleknek azt a hajlandóságát jelölné, amely kész mindent megtenni és mindent elszenvetni azért, akinek odaadóan szenteli magát. A teremtmények iránti odaadásnak (természetesen arra gondolok, ami törvényes és Isten által megengedett) szükségképpen megvannak a maga határai. Az Isten iránti odaadásnak nincsenek, és nem is lehetnek. Amint a legkisebb fenntartás, a legkisebb kivétel is behatol oda, az már nem odaadás. Az igazi és szilárd odaadás tehát a szívnek az a beállítottsága, amellyel készek vagyunk kivétel és fenntartás nélkül megtenni és elszenvetni mindent, ami Isten jóakarataiból fakad, mindent, ami Isten akarata. És ez a hajlandóság a Szentlélek minden ajándéka közül a legkiválóbb. Nem kérhetjük elég gyakran és nem kérhetjük elég komolyan ; és sohasem szabad hízelegnünk magunknak, hogy tökéletességében rendelkezünk vele, mert mindig tovább növekedhet, akár önmagában, akár hatásaiban. Ebből a meghatározásból látjuk, hogy az áhítat a legbelsőbb dolog, amely a lélek legbelsőbb életéhez kapcsolódik, mert azt érinti, ami bennünk a leglelkibb ; vagyis az alapállásunkat és az akaratunkat. Az áhítat tehát nem áll sem az értelemben, sem a képzeletben, sem semmi érzékelhetőben. Nem azért vagyunk áhítatosak, mert képesek vagyunk jól érvelni Isten dolgairól, sem azért, mert nagyszerű elképzeléseink vagy szép képzeletünk van a lelki dolgokról, sem azért, mert néha könnyekig meghatódunk. Ismétlem, az áhítat nem valami múló dolog, ami jön és megy, mintha csak úgy lenne, hanem valami megszokott, állandó, állandó, ami az élet minden pillanatára kiterjed, és szabályozza egész magatartásunkat. Az áhítat elve az, hogy mivel Isten a szentség egyetlen forrása és szerzője, az értelmes teremtménynek mindenben tőle kell függenie, és teljesen Isten Lelkének kell irányítania. Lelke mélyén mindig Istenhez kell kötődnie, mindig figyelnie kell a benne lévő hangjára, mindig hűségesen teljesítenie kell, amit Ő minden pillanatban kér tőle. Lehetetlen tehát igazán áhítatosnak lenni, hacsak nem vagyunk bensőségesek, ha nem adjuk magunkat az elmélkedésnek, ha nem szoktunk magunkba vonulni, vagy inkább soha nem megyünk ki magunkból, hogy lelkünket békében birtokoljuk. Aki átadja magát érzékeinek, képzeletének, szenvedélyeinek, nem mondom, hogy bűnös dolgokban Az igazi és szilárd áhítatról. hanem még azokban is, amelyek önmagukban nem rosszak, az soha nem lesz áhítatos; mert az áhítat első hatása

az, hogy fogságba ejti az érzékeket, a képzeletet és a szenvedélyeket, és megakadályozza, hogy az akaratot valaha is ezek vezessék el. Aki kíváncsi, impulzív, aki szívesen érdeklődik külső dolgok iránt, és szívesen keveri magát mások ügyeibe ; aki soha nem akar egyedül lenni; aki kritikus, aki rosszat mond a szomszédjáról, aki szatirikus, ingerlékeny, lenéző, gőgös, aki kész megsértődni mindenben, ami önszeretetét sérti; aki makacs, aki csak a saját véleményében hisz, vagy aki az emberi tisztelet és a közvélemény rabja, olyannyira, hogy ennek következtében gyenge, ingatag, állandóan változtatja elveit és magatartását, az soha nem lesz jámbor abban az értelemben, ahogyan én értem. Az igazi jámbor ember az imádság embere, akinek egyetlen öröme, hogy Istennel lehet, és beszélgethet vele, és aki aligha veszíti el Isten jelenlétének érzését. Nem azért, mert mindig Istenre gondol, mert ez itt lent lehetetlen, hanem azért, mert szívében mindig egyesül Istennel, és mindenben az Ő Lelke vezeti. Az imádkozáshoz nincs szüksége sem könyvre, sem módszerre, sem a fej vagy akár az akarat nagy erőfeszítéseire. Csak csendesen magába kell vonulnia; ott találja meg Istent, ott találja meg a békét, néha örömteli békét, néha a szárazság ellenére is békét, de mindig mély és valódi békét. Jobban szereti azt az imát, amelyben sokat ad Istennek, és amelyben szenved, azt az imát, amelyben az önszeretet fokozatosan aláássa magát, amíg nem talál semmi olyat, amiből táplálkozhatna; egyszóval az egyszerű imát, amely mentes minden képzettől vagy érzékelhető érzéstől, és mindazoktól a dolgoktól, amelyeket a lélek másfajta imákban észrevehet vagy átélhet. Az igazi áhítatos ember nem önmagát vagy saját kielégülését keresi Isten szolgálatában, és igyekszik gyakorolni a " Krisztus utánzásának " ezt a maximáját:

" Ahol önmagadat találod, mondd le önmagadról. Az igazán jámbor ember arra törekszik, hogy tökéletesen teljesítse az államából fakadó összes kötelességet, és a társadalom felé a kedvesség és az udvariasság minden valóban szükséges kötelességét. Hűséges az áhítatos gyakorlataihoz, de nem rabja azoknak ; megszakítja őket, felfüggeszti őket, sőt egy időre teljesen lemond róluk, ha a szükség vagy az egyszerű szeretet ezt megkívánja. Feltéve, hogy nem a saját akaratát cselekszi, mindig biztos abban, hogy Isten akaratát cselekszi. Az igazán jámbor ember nem rohángal a jócselekedetek után kutatva, hanem megvárja, amíg alkalom adódik számára a jócselekedetre. Azt teszi, ami benne rejlik, hogy biztosítsa a sikert ; de a sikerről való gondoskodást Istenre bízta. Jobban kedveli azokat a jó cselekedeteket, amelyek homályosak és titokban történnek, mint azokat, amelyek ragyogóak és általános csodálatot váltanak ki ; de ez utóbbiaktól sem riad vissza, ha azok Isten dicsőségére és szomszédai épülésére szolgálnak. Az igazán jámbor ember nem terheli magát nagy mennyiségű hangzatos imával és gyakorlattal, amelyek nem hagynak neki időt a lélegzetvétellel. Mindig megőrzi a lélek szabadságát ; nem skrupulózik és nem nyugtalanodik önmagával szemben; egyszerűséggel és bizalommal halad előre. Az elcsépelet és szilárd áhítatról. Egyszer s mindenkorra elhatározta, hogy semmit sem olvaszt vissza Istennek, semmit sem enged az önszeretetének, és soha nem követ el önkéntes hibát ; de nem gyötri magát; bátran halad előre; nem túlságosan válogató. Ha hibába esik, nem izgatja magát; megalázkodik saját gyengesége láttán ; felemeli magát, és nem gondol többet rá. Nem csodálkozik a gyengeségein, a bukásain vagy a tökéletlenségein ; soha nem csügged. Tudja, hogy ő semmit sem tud megtenni, de Isten mindent megtehet. Nem a saját jó gondolataira és elhatározásaira támaszkodik, hanem egyszerűen Isten kegyelmére és jóságára. Ha naponta százszor esne el, akkor sem esne kétségbe ; hanem szeretettel nyújtaná kezét Isten felé, és könyörögne neki, hogy emelje fel és könyörüljön rajta. Az igazán jámbor ember retteg a rossztól, de még nagyobb szeretettel viseltetik a jó iránt. Többet gondol az erény gyakorlására, mint a bűn elkerülésére. Nagylelkű, nagyszívű és bátor ; és amikor arról van szó, hogy Isten kedvéért veszélynek teszi ki magát, nem fél a sebektől. Egyszóval, jobban szereti azt tenni, ami jó, még akkor is, ha ezzel azt kockáztatja, hogy valamilyen tökéletlenségbe esik, mint azt elmulasztani, mert fél a vétkezés veszélyétől. Senki sem olyan kedves a hétköznapi életben, mint egy igazán jámbor ember. Egyszerű, egyenes, nyílt, mint a nap, szerény, szelíd, szilárd és igaz ; beszélgetése kellemes és érdekes ; minden ártatlan

szórakozásba bele tud menni ; és leereszkedő kedvességét és szeretetét Kézikönyv a belső lelkek számára. amennyire csak lehet, rövidre zárja, ami rossz. Bármit is mondanak egyesek, az igazi áhítat sohasem szomorú dolog, sem önmagának, sem másoknak. Hogyan is lehetne valaha is szomorú az az ember, aki folyamatosan a legigazibb boldogságot, az egyetlen boldogságot élvezi ? Az emberi természet mértéktelen szenvedélyei azok, amelyek szomorúak, a fősვნყség, a becsvágy, az Isten által meg nem szentelt szeretet, amelynek nem Isten a legfőbb célja. És az emberek, hogy eltereljék magukat a gondoktól és nyugtalanságtól, amelyeket ezek a szenvedélyek okoznak a szívnek, vakmerően belevetik magukat az élvezetekbe és a szórakozásokba, amelyeket állandóan váltogatnak, de amelyek kifárasztják a lelket, anélkül, hogy valaha is kielégítenék azt. Aki valóban és őszintén átadja magát Isten szolgálatának, az megtapasztalja e mondat igazságát: "Istennek szolgálni annyi, mint uralkodni", még ha szegénységben, megaláztatásokban és szenvedésben is. Mindazok, akik ebben a világban valami olyasmiben keresik boldogságukat, ami nem Isten, kivétel nélkül mindannyian igazolni fogják Szent Ágoston mondását : " Az ember szíve egyedül Istenért van teremtve, és soha nem nyugszik meg, amíg nem nyugszik meg Istenben". " Te magadnak teremtettél minket, és a szívünk nem talál nyugalmat, amíg nem nyugszik benned." II. AZ IGAZI ERÉNY ESZMÉNYE. Nagyon kevés olyan keresztény van, még azok között is, akik különösen Istennek vannak szentelve, akiknek helyes elképzelésük van arról, hogy mi az igazi erény. Majdnem mindannyian úgy képzelik, hogy az a jámborság bizonyos rutinjából és bizonyos külső szokásokhoz való hűségből áll. Ha ezzel együtt időközönként valamilyen érzékeny de votion érzésük támad, anélkül, hogy ügyelnének arra, hogy megkülönböztessék, hogy ezek az érzések Istentől vagy saját erőfeszítéseiktől származnak-e, azonnal arra következtetnek, hogy valóban erényesek. Mindazonáltal ezernyi hibának és hiányosságnak vannak kitéve, amelyekkel ők maguk nem törődnek, és amelyeket bárki más hiába próbálna tudatosítani bennük. Szűklátókörűek, az áhítat gyakorlását illetően lelkiismeretesen pontosak, tele vannak önbecsüléssel, rendkívül érzékenyek és sértődékenyek, makacsul ragaszkodnak a saját véleményükhöz, felfuvalkodottak az önszeretettel, kényszeresek és affektáltak a viselkedésükben; semmi igaz, semmi egyszerű, semmi természetes nincs bennük. Saját szívükben önmagukat minden másnál jobban szeretik, és gyakran megvetik, elítélik, üldözik az igazán szent embereket és az igazi jámborságot, amelyről semmit sem tudnak. Semmi sem gyakoribb a kereszténységben, mint ez a hamis és farizeusi erény. Az igazán jóknak nincsenek nagyobb ellenségeik ; és ha néhány szóval akarjuk jellemezni őket, azt mondhatjuk, hogy a tettetett szent emberek voltak azok, akik keresztre feszítették Jézus Krisztust, és még mindig keresztre feszítik Őt minden nap az Ő legtokéletesebb utánczóiban. Amint valaki valóban átadja magát Istennek, és elkezd belső életet élni, biztos, hogy először is irigységet és kritikát, majd mindenféle üldözést és rágalmozást von magára ezektől a jámbor farizeusoktól. Ha meg akarjuk érteni, mi az igazi erény, akkor azt Urunkban és Megváltónkban, Jézus Krisztusban kell szemlélnünk : Ő a mi egyetlen nagy példánk ; Ő adott kézikönyvet a belső lelkek számára. Önmagát nekünk ezért ; Emberré lett, hogy a szentség érzékelhető és tapintható legyen számunkra. Minden szentség, amely nem az Ő szentségén alapul, hamis ; Istennek nem tetszik ; talán megtévesztheti az embereket, de a Mennyország számára haszontalan. Tegyük tehát Jézus Krisztust tanulmányunkká ; és hogy alaposan megismerjük Őt, és kifejezzük az Ő életét önmagunkban, folyamatosan kérünk Tőle világosságot és kegyelmet. Jézus Krisztus semmiben sem kereste önmagát; soha nem tartotta szem előtt saját érdekeit, sem világi, sem szellemi érdekeit ; soha egyetlen cselekedetet sem tett azért, hogy az embereknek tetszést szerezzen, és soha nem tartózkodott egyetlen jó cselekedettől sem, mert attól félt, hogy nem tetszik nekik. Egyedül Isten, Isten dicsősége és az Ő akarata volt gondolatainak és érzéseinek egyetlen tárgya, magatartásának egyetlen szabálya. Mindent fenntartás nélkül feláldozott az Ő Atyja érdekeinek. Jézus Krisztus a jámborságot a belső beállítottságunkban, a szív vallásosságában mutatta meg; nem hiábavaló és múló érzésekben, hanem őszinte és hatékony elhatározásokban, amelyeket mindig követ a végrehajtás; az Isten iránti teljes odaadás, az önmegtagadás folyamatos

lemondása és a mások iránti határtalan szeretet. Életének minden pillanatát e három rendeltetés megvalósításának szentelte. Nem hanyagolta el a törvény egyetlen pontjának betartását sem ; ugyanakkor azonban szavával és példájával egyaránt kijelentette, hogy ez a betartás csak akkor értékes, ha a szeretet belső elvéből fakad, és hogy a törvény betűjének gyakorlása önmagában, a belső szellem nélkül rabszolgákat, és nem Isten gyermekeit teszi. Jézus Krisztus mindig úgy tekintett erre a jelen életre, mint múltó életre; mint zárandoklatra, a próbatétel idejére, amelynek célja egyszerűen az Isten iránti szeretetünk próbája. Az örökkévaló dolgok voltak az Ő állandó elfoglaltsága. A természetnek azt adta, ami feltétlenül szükséges volt, anélkül, hogy túllépett volna rajta. Bár semmit sem birtokolt, és egyszerű testi szükségletei tekintetében mindig a Gondviseléstől függött, soha nem aggódott a holnap miatt, és örömét lelte abban, hogy megtapasztalja a szegénység hatásait. Jézus Krisztus saját szabad elhatározásából vállalta azt, amit az emberek a legnagyobb nehézséggel fogadnak el, és aminek csak szükségből vetik alá magukat. Nem ítélte el feltétlenül a gazdagságot, de a szegénységet részesítette előnyben. Nem ítélte el a rangot és a becsület jeleit, amelyeket maga Isten állított fel az emberek között, de megtanított minket arra, hogy a mindenféle ellenszolgáltatástól megfosztott, szerény állapot sokkal kedvesebb Istennek, és kedvezőbb az üdvösséghez; és hogy tévedés és számtalan bűn forrása, ha valaki azt hiszi magáról, hogy jobb másoknál, mert nagynak, nemesnek vagy hatalmasnak született, vagy hatalmi pozícióban van, és ez tévedés és számtalan bűn forrása. Az egyszerű természetes öröm kivételével, amelyet a Teremtő bizonyos cselekedetekhez kapcsolt, és amelynek használatát a legszigorúbb szabályok korlátozzák, minden másfajta örömet teljesen megvetett, különösen azokat, amelyeket az emberek a legnagyobb buzgalommal keresnek, és ami Őt magát illeti, még a legártatlanabb örömről is lemondott. A kemény munka, az apostoli munka, az imádság, a tanítványai és a sokaság tanítása töltötte ki életének minden pillanatát. Jézus Krisztus maga volt az egyszerűség; mindig ugyanaz a io Mamial for Interior Souls., mindenféle mesterkéeltség nélkül a beszédében vagy a cselekedeteiben. Az Istentől teremtett ember tekintélyével tanította a legmagasztosabb igazságokat, és olyan dolgokat, amelyek korábban ismeretlenek voltak. Tanítását azonban egyszerű, közérthető módon, az emberi ékesszólás minden pompája nélkül fejtette ki, és úgy, hogy minden elme megérthette Őt. Csodái, amelyek önmagukban is isteniek, még istenibbek attól a módtól, ahogyan azokat véghezvitte. Azt kívánta, hogy az evangélisták beszámolója megegyezzen saját életének tökéletes egyszerűségével. Lehetetlen egy náluk egyszerűbb emberben olyan életről, szavakról és cselekedetekről beszámolni, amelyek az isteniség lenyomatát hordozzák. Jézus Krisztus a leggyengédebb szájalommal viseltetett a bűnösök iránt, akik őszintén alázatosak voltak és megbánták bűneiket. "/ A bűnösökért jöttem" - mondta - "és nem az igazakért", akik a saját igazságukban bíznak. A távol álló vámpírral, Mária Magdalénával, a házasságtörésben elrabolt asszonnyal, a samaritánus asszonnyal a jákobi kútnál mind olyan kedvességgel és gyengédséggel bánt Ő, amely megdöbbsent bennünket. A farizeusok gögje, képmutatásuk, kapzsiságuk azonban a legsúlyosabb elmarasztalása és rosszallása tárgyát képezte. Az elme és a szellem bűnei, éppen azok a bűnök, amelyekre a hamisan jámbor emberek minden másnál jobban hajlamosak, azok, amelyeket a legnagyobb szigorral ítél el, mert ezek az elme nagyobb vakságának és a szív nagyobb romlottságának a jelei. Jézus Krisztus soha nem szűnő szelídséggel viselte el tanítványai hibáit és durvaságait. Akkord A Tme erény eszménye. 1 1 a mi gondolkodásmodunk szerint, vajon mit nem szenvedhetett attól, hogy olyan tökéletlen és Isten dolgaiban oly tudatlan emberekkel kellett együtt élnie ? A felebarátunkkal való érintkezés talán az egyik legnehezebb dolog ebben az életben ; még a szentek is érezték, hogy mennyibe kerül ez nekik. És minél közelebb vannak Istenhez, annál nagyobb szükségük van a leereszkedésre, arra, hogy leereszkedjenek másokhoz, hogy úgyszólván meghajoljanak, hogy elnézzék és megbocsássák másoknak azt az ezernyi hibát, amelyeket ők látnak és élesebben éreznek, mint bárki más. És ez egy olyan pont, amelyben folyamatosan gyakorolniuk kell, és minden attól függ, hogyan viselkednek ezzel kapcsolatban, hogy az erényt mások számára kedvelhetővé vagy kellemetlenné teszik-e. Jézus

Krisztus mindenféle üldöztetést elszenvedett ellenségei kezétől, de soha nem engedett. Csak ártatlanságát és erényét állította szembe velük, és mindig zavarba hozta őket szeplőtelen életével. Amikor eljött az óra, hogy engedte, hogy a kezükbe kerüljön, engedte, hogy gonosz szenvedélyeik működjenek, és az isteni igazságszolgáltatás eszközének tekintette őket. Hallgatott, amikor látta, hogy olyan makacsul ragaszkodnak rosszindulatukhoz; nem próbálta magát igazolni, pedig olyan könnyű lett volna; hagyta, hogy elítéljék; hagyta, hogy élvezzék képzeletbeli diadalukat; megbocsátott nekik, imádkozott értük, kiontotta értük a vérét. Ez a tökéletesség legmagasztosabb és legnehezebb magassága. Aki az igazi szentségre törekszik, és arra, hogy mindenben Isten Lelke vezesse, annak számolnia kell azzal, hogy szenvednie kell az emberek nyelvétől, el kell viselnie kálváriájukat 1 2 Kézikönyv a belső lelkek számára. nek és néha üldöztetésüknek. Ebben mindenekelőtt Jézus Krisztust kell példaképül vennünk ; az Ő kedvéért szenvednünk kell, amennyit csak tudunk, az igazság érdekében ; a rágalmakra az egyetlen válaszuk életünk ártatlansága kell, hogy legyen ; hallgatnunk kell, ha nem feltétlenül szükséges beszélnünk ; megigazulásunk gondját Istenre kell bízunk, ha Ő úgy látja jónak, hogy megigazítson minket ; el kell fojtatunk szívünkben a harag és a keserűség minden érzését; meg kell próbálnunk ellenségeinket mindenféle jótékony cselekedettel megnyíttatni; Istenhez kell imádkoznunk bocsánatukért; és meg kell próbálnunk, hogy mindabban, amit elszenvedünk, csak Isten velünk kapcsolatos terveinek beteljesedését lássuk. És amikor az erény így képes fenntartani magát a megvetésben, a gyalázkodásban, a rossz bánásmódban, akkor tekinthetünk rá úgy, mint tökéletes, mint a tökéletes erényre. Ezért Isten ezt a próbatételt általában az utolsó pillanatra tartja fenn. Boldogok, akik átmennek rajta !

Amikor Jézus Krisztus eljön az Ő dicsőségében, akkor az Ő megaláztatásaiban való részesedésünkkel arányos részük lesz benne. Egy ilyen állapotot kívánni, elfogadni, amikor felajánlják nekünk, türelmesen és örömmel elviselni, amikor benne találjuk magunkat, ez csak a kegyelem hatása lehet, mégpedig egy rendkívüli kegyelemé. Ami minket illet, elégedjünk meg alázatosságunkkal ; soha ne gondoljuk, hogy magunktól elérhetünk bármi oly magasra; és csak azt kérjük Istentől, hogy az emberi tisztelet soha ne késztesen minket arra, hogy feladjuk az Ő érdekeit. Az igaz és szilárd Virtiie eléréséről. 13 III. AZ IGAZI ÉS SZILÁRD ERÉNY ELÉRÉSÉNEK ESZKÖZEIRŐL. AZ erény elérésének első eszköze, amely a legkönnyebbnek tűnik, de valójában a legnehezebb, az akarás ; de őszinte, teljes, hatékony és szilárd akarattal. És ó, milyen ritka ez a jó akarat ! Azt képzeljük, hogy akarunk valamit, de a valóságban és a valóságban egyáltalán nem akarjuk. Lehetnek vágyaink, vágyaink, céljaink, kívánságaink ; de ez nem jelenti azt, hogy erős és határozott akaratunk van. Áhítatosak akarunk lenni, de a magunk módján, egy bizonyos pontig, és feltéve, hogy ez nem kerül túl sokba. Kívánunk, és megelégszünk a kívánsággal. Kívánságainkat nem ültetjük át a gyakorlatba ; elkedvetlenedünk, mihelyt munkához kell fognunk, le kell győznünk az akadályokat vagy félre kell tennünk őket, meg kell küzdenünk hibáinkkal, meg kell küzdenünk a természettel és annak minden rossz hajlamával. Talán még ma is szeretnénk ; bátran nekilátunk, de sajnos hamar elernyednek az energiáink. Vállaljuk, aztán feladjuk. Nem akarjuk belátni, hogy minden a kitartáson múlik. Kérjük Istent, hogy adja meg nekünk ezt a jóakaratot ; kérjük minden nap ; és igyekezzünk a mai kegyelemhez való hűségünkkel kiérdemelni, hogy másnap ismét megkapjuk. A második eszköz az, hogy szabályozzuk az egyes napok munkáját, és pontosan tartjuk be azt, amit Kézikönyv a Belső Souls. magunknak előírtunk. Eleinte nem szabad túlságosan megterhelni magunkat. Jobb, ha észrevétlenül és fokozatosan bővítjük a gyakorlatainkat. Figyelembe kell vennünk egészségünket, korunkat, életállapotunkat és az abból fakadó köteleességeket ; mert az az áhítat, amely károsan hat az állapotunkból fakadó köteleességekre, helytelen és félreértett áhítat. A harmadik eszköz az, hogy megpróbáljuk és megvalósítjuk mindig Isten jelenlétét. Hogy ezt elérjük, meg kell győznünk magunkat arról, ami a hitből fakad, nevezetesen, hogy Isten az ember legbensőbb szívében lakik ; hogy megtaláljuk Őt magunkban, ha csak belépünk és ott keressük Őt ; hogy Ő a szívünkben van, hogy

szent gondolatokkal és jó vágyakkal lelkesítsen bennünket, amelyek a helyes felé hajlanak, és eltávolítanak minden rossztól. Amit a lelkiismeret hangjának nevezünk, az valójában magának Istennek a hangja, aki így figyelmeztet, megdorgál, megvilágosít és irányít minket. A nagy dolog az, hogy mindig figyeljünk és hűségesek legyünk ehhez a bennünk lévő hanghoz. Nem a szétszórtságban, nem a világ izgalmában és zűrzavarában fogjuk meghallani ; hanem magányban, békében, szenvedélyeink és képzeletünk csendjében. A legnagyobb lépés a tökéletesség felé, amit egy lélek megtehet, az, hogy szokás szerint olyan állapotban tartsa magát, hogy mindig meghallja Isten hangját, amikor Ő szól hozzá ; hogy igyekezzon békében birtokolni önmagát, hogy kerüljön mindent, ami megzavarhatja, mindent, ami nyugtalanná teszi, mindent, amihez túlzottan ragaszkodik. Mindez hosszú időn keresztül a lelkiismeret különös vizsgálatának és folyamatos küzdelemnek kell lennie. Az igazi és szilárd erény eléréséről. 15 A negyedik eszköz az, hogy külön Istennek szenteljünk egy bizonyos időt a nap folyamán, amikor egyedül Vele foglalkozhatunk, és az Ő jelenlétének gondolatával ; amikor beszélhetünk Hozzá, de nem a szánkkal, hanem szívünk mélyén, és meghallgathatjuk, amit mondani akar nekünk. Ezt nevezik mentális imának. Hogy ehhez hozzászoktassuk magunkat, kezdetben használhatjuk a " Krisztus utánzása" című könyvet, minden egyes versnél szünetet tartva, elmélkedve, és megpróbálva megérteni a benne foglalt tanítást. Kezdetben reggel negyedórát, este pedig ugyanennyi időt szánhatunk erre a gyakorlatra ; de fokozatosan szoktassuk magunkat hozzá, hogy minden reggel legalább fél órát töltsünk ezzel a módszerrel. Amikor már kezdünk örömeinket lelteni ebben a szent gyakorlatban, és könyv nélkül is tudjuk folytatni, akkor időről időre békésen elidőzhetünk Isten egyszerű jelenlétében, elmélyülve benne, és kérve őt, hogy cselekedjék a lelkünkön, és tegyen vele az ő tetszése szerint. Nagy tévedés tétlenségnek vagy időpocsékolásnak tekinteni azokat a pillanatokat, amelyeket így töltünk el, magunkba mélyedve és figyelmesen Isten előtt, akár tetszik neki, akár nem, hogy érzékeltesse velünk a lelkünkön való működését. Az igazi és szilárd erények megszerzésének ötödik eszköze gyakran a szentségekhez való közeledés, amelyek a kegyelem legfőbb forrásai. Nem szabad a gyónásból kinszenvedést csinálni ; ez teljesen Isten szándéka ellen való lenne ; nem szabad belőle pusztán rutinszerűséget és egyfajta önmegtagadás formuláját csinálni, ahogyan azt oly sokan teszik, akik gyakran járnak gyónni. Azok a dolgok, amelyekért a tökéletességre törekvő személyeknek 16 Kézikönyv belső so[^]ds. elsősorban önmagukat kellene vádolniuk, azok a fények, amelyeknek ellenálltak, az önszeretet érzései, amelyeknek engedtek, minden, amit rosszul mondtak, tettek vagy elmulasztottak, megfontoltan és szándékosan. A közösség mindig akkor jó, ha \mikor új bátorsággal és új elhatározással jövünk ki belőle, hogy hűségesebbek leszünk Istenhez, mint valaha. Nem szabad azt gondolnunk, hogy a jó gyónáshoz és áldozáshoz szükségszerűen minden olyan cselekményt részletesen fel kell használnunk, amelyet a könyvek adnak meg nekünk. Ez jó módszer a fiatalok számára, akiknek a képzelete gene rálisan gyors és élénk, vagy azok számára, akik ritkán kommunikálnak, vagy azok számára, akiknek fogalmuk sincs az emlékezésről. De ha egyszer már elszántan ráléptünk az imádság útjára, nem kell többé könyvekhez fordulnunk segítségért, sem a misehallgatáshoz, sem a szentségekhez való közeledéshez. A hatodik eszköz a lelki olvasás. És nagyon óvatosnak kell lennünk a könyvek kiválasztásában. Rendszerint azokat kell előnyben részesítenünk minden más könyvvel szemben, amelyek megérintik a szívet és magukban hordoznak egy bizonyos kenetet, amely nem téveszthető el. Rodriguez kiváló a kezdők számára. A haladóknak a "Krisztus utánzása", Surin atya írásai, Sales Szent Ferenc, a Zsoltárok és az Újszövetség, a "Szentek élete" stb. Lelki olvasásunknak félig imának kell lennie ; vagyis olvasás közben figyeljünk Isten hangjára, és álljunk meg elmélkedni, amikor úgy érezzük, hogy megérintett bennünket az olvasottak. Azzal a céllal kellene olvasnunk, hogy gyakoroljuk, amit olvasunk ; és mivel minden nem On Attaining Trite and Solid Virtue. 17 mindenkinek megfelel, meg kell keresnünk azt, ami a leginkább megfelel a saját szükségleteinknek, és hűségesen követnünk kell a tanításait, mindig ügyelve arra, hogy ne szaporítsuk túlságosan az áhítat gyakorlatait, mert ez végzetes a lélek szabadságára nézve, amelyet

mindig igyekeznünk kell megőrizni. A hetedik eszköz a szív megalázása. Minden, ami bennünk van, ellentétes a természetfeletti jóval ; minden az érzékek és az önszeretet rabszolgasága felé vonz bennünket. Folyamatosan harcolnunk kell önmagunk ellen, és állandó háborút kell vívnunk saját hajlamainkkal, akár a kívülről jövő benyomásoknak ellenállva, akár a belülről jövő benyomásokkal harcolva. Nem figyelhetünk eléggé a saját szívünkre és mindarra, ami ott zajlik. Ez kezdetben fájdalmas ; de könnyen megy, ahogy megszokjuk, hogy önmagunkba vonuljunk vissza, és önmagunkat Isten jelenlétében tartjuk. A nyolcadik eszköz a Boldogságos Szűz iránti odaadás. Kérjünk rajta keresztül Jézus Krisztustól kegyelmet és segítséget, amire oly nagy szükségünk van, és ő egészen biztosan meg fogja szerezni nekünk. Mindenekelőtt, amikor kísértést érzünk az undor, a fáradság, a csüggedés, az az érzés, hogy legszívesebben teljesen feladnánk a jóra való törekvést, repüljünk hozzá azzal a szent bizalommal, hogy ő tud és akar segíteni nekünk. Órangyalunk iránt sem lehetünk túlságosan odaadók. Ő soha nem hagy el bennünket; nekünk adatott, hogy a szentség útján vezessen bennünket. Beszéljünk hozzá minden kétségünkben, minden nehézségünkben, és kérjük gyakran, hogy vigyázzon ránk. Végül a legfontosabb pont, hogy legyen egy jó B 1 8 Kézikönyv a belső lelkek számára. vezetőnk, egy olyan vezető, aki jól ismeri Isten útjait, és akit maga is Isten Lelke vezet. Ezek a jó vezetők mindig is nagyon ritkák voltak, és napjainkban még inkább azok, mint valaha. Mindazonáltal egészen biztosak lehetünk abban, hogy azok a jó lelkek, akik egyenesen Istenhez akarnak menni, mindig találhatnak egy embert, aki oda tudja őket vezetni. Isten jó gondviselése bizonyos értelemben kötelessége, hogy küldjön nekik egyet, és ezt soha nem mulasztja el megtenni, ha kéri tőle. Majdnem azt mondhatnánk, hogy mindig maguk a lelkek hibája, ha nem azt a vezetőt kapják, akit Isten kíván nekik. Imádkozzanak tehát komolyan, hogy megtalálják azt, akire tökéletességük gondozását bízzák ; és ha megtalálják őt, nyissák meg szívüket neki fenntartás nélkül, hallgassanak rá engedelmesen, kövessék tanácsait, mintha maga Isten szólna hozzájuk az ő száján keresztül. A jó hajlamú és jól irányított lélek soha nem mulaszthatja el a szentség elérését. IV. A JÉZUS KRISZTUSBAN VALÓ ÚJ ÉLETRŐL. Szent Pál apostol több levelében is azt mondta az első keresztényeknek, hogy kereszttségük által meghaltak és eltemették magukat Jézus Krisztussal együtt ; hogy amikor kiléptek a keresztelődencéből, vele együtt feltámadtak, és kötelesek új életet élni, amelyet az ő dicsőséges feltámadásának mintájára alakítottak ki. És ez, Szent Pál példáját követve, az Új élet Jézus Krisztusban. 19 hirdettük minden hívőnek a nagy húsvéti ünnepen. Mivel most olyan lelkeknek írok, akik nem pusztán a bűnnek haltak meg, hanem elhatározták, hogy új, teljesen a kegyelemtől függő életet fognak élni, Megváltónk feltámadását fogom nekik ajánlani, nemcsak mint példaképet, hanem mint a teljes szentséggel teli élet végcélját, amelyet felkaroltak;

És azt fogom mondani nekik, hogy ahhoz, hogy Jézus Krisztushoz hasonlóan feltámadjanak, meg kell halniuk, ahogyan Ő is meghalt. Nos, Jézus Krisztus élete folyamatos halál volt; 1 misztikus halálra gondolok, amelynek utolsó cselekedete és beteljesedése az Ő tényleges kereszthalála volt. Így az új élet, amelyet Jézus Krisztusban kell élniük, nem más, mint folyamatos halál önmagunknak; halottaknak kell lenniük a legkisebb bűnök és a legkisebb tökéletlenségek számára; halottak a világ és minden külső dolog számára; halottak az érzékeknek és a test minden mértéktelen gondozásának; halottak természetes jellemüknek és természetes hibáiknak; halottak saját akaratuknak ; halottak önmaguk megbecsülésének és szeretetének ; halottak a lelki meggyőződéseknek ; halottak a lelkük állapotával kapcsolatos bizonyosság érzésének minden támaszának ; egyszóval halottak minden saját magukra vonatkozó dolognak, még a szentségüket érintő dolgokban is. A halálnak ezeken a különböző fokozatain keresztül Jézus Krisztus misztikus élete jön létre bennünk ; és amikor a halál végső csapását elszenvedtük, Jézus Krisztus feltámaszt bennünket, és az Ő megdicsőült életének tulajdonságait közvetíti számunkra, még itt lent is, legalábbis ami a lelkünket illeti, és amennyire a lelkünk képes erre ebben a világban. Tekintsük át néhány szóban a halálnak ezeket a különböző fokozatait. 20 Kézikönyv a belső lelkek számára. Halottaknak kell lenniük a legkisebb bűnök és a

legkisebb tökéletlenségek számára. Az első elhatározás, amit egy olyan léleknek, aki egyedül Istenhez akar tartozni, meg kell hoznia, hogy soha nem követ el szándékosan vagy szándékosan semmilyen hibát ; soha nem cselekszik semmiben lelkiismerete ellen; soha nem tagad meg semmit Istentől; soha nem mondja: " Ez olyan kis dolog; Isten nem fog tudomást venni egy ilyen apróságról". Ez az elhatározás alapvető fontosságú, és sérthetetlen hűséggel kell megtartani. Nem biztos, hogy teljesen meg tudunk majd szabadulni a figyelmetlenség, az indulat és a gyengeség hibáitól ; de ezek a hibák nem fognak akadályozni bennünket a tökéletesség útján, mert nem szándékosak vagy előre láthatóak. Halottnak kell lennünk a világ és minden külső dolog iránt ; vagyis nem szabad többé szeretnünk a világot, és nem szabad többé keresnünk azt ; csak azt szabad megadnunk a világnak, amit nem tagadhatunk meg tőle, tekintettel állapotunk kötelességeire, és amit maga Isten akar, hogy megadjunk neki ; akár odáig is elmehetünk, hogy szívünkben szenvedjünk és sóhajtozunk a világgal való nélkülözhetetlen kapcsolatunk miatt; nem szabad többé tisztelnünk, nem szabad törődnünk ítéleteivel, nem szabad félnünk megvetésétől, gúnyolódásától vagy üldöztetésétől ; soha nem szabad szégyenkezni a világ előtt vallási kötelességeink vagy az evangélium gyakorlása miatt ; soha nem szabad elfordulnunk semmitől, amit Isten és saját lelkiismeretünk diktál nekünk, attól való félelmünkben, hogy a világ mit gondol vagy mond róla. Egy olyan romlott korban, mint a miénk, sok csatát kell megvívni, sok akadályt kell legyőznünk, sok szokást kell megvetnünk, sok előítéletet kell lábbal tipornunk, hogy teljesen győzedelmeskedhessünk az emberi re A Jézus Krisztusban való új életről. 2 1 spect. Ez a lelkiismeretvizsgálat egyik olyan témája, amelyben a legszigorúbbaknak kell lennünk önmagunkkal szemben, és soha nem szabad megengednünk magunknak semmiféle mozgásteret. Halottnak kell lennünk az érzékek és a test mérséketlen gondozása iránt. Óvakodnunk kell a lustaságtól, a saját kényelmünk szeretetétől és az érzékiség minden formájától ; testünknek csak a legszükségesebbet kell adnunk táplálék, alvás és ruházat tekintetében; időről időre meg kell erkölcsösíteni testünket nélkülözésekkel; és ha egészségünk megengedi, és Isten erre ösztönöz bennünket, és rendezőnk jónak találja, akár külső vezekléssel is megkínózhatjuk testünket. Mindenekelőtt gondosan ügyelnünk kell szemünkre és fülünkre, és lehetőleg kerülnünk kell mindent, ami nagyon erősen hat ránk. Halottnak kell lennünk, ami természetes jellemünket és természetes hibáinkat illeti. És nem kis dolog jellemünket úgy megreformálni, hogy csak azt őrizzük meg, ami jó, és azt sikerüljön kijavítanunk, ami hibás. Még sok szent, akit az Egyház tisztel, sem volt teljesen halott önmagával szemben ebben a kérdésben. Nem mindegyikük volt olyan, mint Szent Ágoston és Szalézi Szent Ferenc, akikben a természetes jellemet teljesen legyőzték és alávetették az isteni kegyelemnek. Ennek elérésének nagyszerű eszköze, túl sok tanulás és kényszer nélkül, az, hogy gondosan vigyázzunk a szívre, fékezzük meg első mozdulatait, ne cselekedjünk és ne beszéljünk rosszkedvűségből, szatírából vagy indulatosságból, és mindig tartsuk magunkat békében és önuralomban. 22 Kézikönyv a belső lelkek számára. Miért ne tehetnénk Istenért és az Ő kegyelmének segítségével azt, amit oly sok világi ember a saját érdeke és a saját vagyona érdekében tesz ? Meg kell halnunk saját akaratunknak és saját lelkünk készleteseinek. Ez a pont nagy jelentőségű és a legnehezebb a gyakorlatban. Eleinte és a hétköznapi dolgokban ügyelnünk kell arra, hogy elménket és akaratunkat az észnek vessük alá ; ne hagyjuk, hogy szeszély vagy fantasztikus képzelgések vezessék el magunkat ; ne ragaszkodjunk saját véleményünkhöz, hanem legyünk képesek meghallgatni másokét, és engedni nekik, ha jónak találjuk őket ; kövessük mások tanácsát és kívánságát közömbös dolgokban. Ami lelki magatartásunkat illeti, egyszerűen csak azt fogadjuk el Istentől, amit Ő ad nekünk, és maradjunk ott, ahová Ő helyez minket, anélkül, hogy bármi más kívánnánk ; ne ítélkezzünk saját ítéletünkkel sem életállapotunkról, sem a kegyelem működéséről ; gyakoroljuk, ami a rendezőnköt illeti, az ítélet és az akarat engedelmisségét; nyomjuk el elménk tevékenységét, és azt, valamint akaratunkat is, tartsuk teljes függésben Istentől ; ne gondolkodjunk önmagunkról ; ne gondolkodjunk olyan dolgokon, amelyek meghaladják értelmünket, hanem hagyjuk, hogy egy isteni ösztön vezessen bennünket, amely messze felülmúlja saját észjárásunkat és

intelligenciánkat; olvasásunk során ne kíváncsiságból keressük, hanem egyszerűen azt, ami szívünket táplálja; ne tegyünk nagy erőfeszítéseket, hogy megértsük és kifürkészük mindazt, amit a szellemi könyvekben találunk, ami veszélyes dolog, és azt eredményezheti, hogy hamis elképzelésekkel töltődünk fel, elbizakodottá tesz bennünket, és téveszméknek tesz ki bennünket. Higgyük, hogy Isten meg fogja adni nekünk, csak a megfelelő On az Új Életet Jézus Krisztusban. 23 mértéket, amilyen világosságra szükségünk van ; és ne próbáljunk meg túllépni rajta, hanem fogadjuk el nagyon alázatosan azt a lelki világosságot, amit Ő ad nekünk, és azonnal alkalmazzuk magunkat, hogy a gyakorlatba ültessük. Általános szabályként igyekezzünk mindig " üresen és tisztán" tartani elménket és szívünket, hogy Isten elhelyezhesse benne, amit akar, és azt tegye velünk, amit akar. Halottaknak kell lennünk önmagunk megbecsülése és szeretete számára. Ez a halál, mint látjuk, mindig arra törekszik, hogy valami még belsőbb és önmagunkhoz közelebb álló dolgot érintsen ; mert ha van valami, ami a legmélyebben gyökerezik bennünk, az a büszkeség és az önszeretet. Ezek a legnagyobb ellenségei Istennek, és következőképpen semmi sem árthat nekünk jobban. Isten maga támadja meg őket, és könnyörtelenül üldözi őket egy olyan lélekben, amely valóban átadta magát Neki. Az ilyen léleknek csak hagynia kell, hogy Isten azt tegye vele, amit akar, és együtt kell működnie Vele, amikor eljön az alkalom. Halottak kell lennünk a lelki vigasztalások számára. Eljön az idő, amikor Isten maga fogja a lelket elválasztani tőlük. Ekkor jön a sötétség; a léleknek már semmihez sincs kedve: minden nyomasztja; minden kifárasztja; minden próbára teszi; nem érzi többé Isten jelenlétét magában; lehet, hogy valóban békében van, de nem érzékeli ezt; azt hiszi, hogy elvesztette Isten kegyét; és minden pusztulás. Most van itt az ideje, hogy ez a lélek nagylelkű legyen ; szabadon bele kell egyeznie ezekben a nélkülözésekben, semmiben sem kell keresnie önmagát, tiszta szeretettel kell szeretnie Istent, és egyedül az Ő kedvéért kell szolgálnia Őt, bármibe is kerüljön 24 Kézikönyv a belső lelkekért. Ilyenkor természetesen Isten ilyen szolgálata nehéz az emberi természetnek ; a természet kiált, panaszodik, haragszik, kétségbeesik. Hagynunk kell, hogy kiáltson, és hűségesebbnek kell lennünk, mint valaha ; az áldozatot az áldozathoz kell vonszolnunk, tekintet nélkül a természetes ellenszenvre. Halottak kell lennünk a lelkünk állapotával kapcsolatos minden támogatás vagy bizonyosság érzése iránt. Amíg a lélek minden kísértés és megpróbáltatás közepette még találhat némi támaszt a lelkiismeret mélységeiben, némi vigaszt a rendezőben; amíg nem érzi magát teljesen elhagyatottnak Istentől, addig viszonylag könnyen elviseli a legnagyobb megpróbáltatásokat is ; de amikor úgy látja magát, mintha a pokol lába alatt függene, semmi sem támasztja, és minden pillanatban készen áll, hogy beleessen abba a szörnyű szakadékba; egyszóval, amikor úgy érzi, hogy Isten elhagyta őt, hogy remény nélkül elveszett, és amikor semmi sem képes meggyőzni az ellenkezőjéről, és minden segít megerősíteni ezt a szörnyű félelmet, akkor válik gyötrődése végletekig; akkor van szüksége hősiességre, hogy kitartson, és beletörődjön abba, amit Isten akar neki elrendelni az örökkévalóságig. Halottak kell lennünk minden saját dolgunkkal szemben, még azokban a dolgokban is, amelyek a szentségünket érintik. A lélek elkezd magának tulajdonítani Isten ajándékait, az erényeket, amelyekkel Ő gazdagította, és bizonyos elégedettséget érez tisztasága és szentsége iránt. Egy pillanat alatt Isten megfosztja őt mindentől ; nem a valóságban, hanem a látszat szerint, és teljes szegénységre és meztelenségre csökkenti; nem látja meg magában az ajándékokat Erőszakot, amelyet önmagunkkal szemben kell használnunk. 25 sem erényeket, sem semmi természetfelettit. Nem tudja, hogy mi ő, sem azt, hogy mi volt, sem azt, hogy mi lesz belőle. Bűnei, semmilyen sége, elítélése : ez minden, amit lát magában, és amire méltónak tartja magát. Ez a misztikus halál vége és beteljesedése Jézus Krisztusban. A feltámadás és a megdicsőült állapot csak ezután következik. Hagyjuk meg Istennek az Ő titkait, és ne mondjunk többet ilyen témáról. V. AZ ERŐSZAKRÓL, AMELYET ÖNMAGUNKKAL SZEMBEN KELL ALKALMAZNI. " Keresztelő János napjaitól kezdve, egészen mostanáig - mondta a mi Urunk és Megváltónk Jézus Krisztus -, "a mennyei királyi dóm erőszakot szenved, és az erőszakosok erőszakkal veszik el." Ha bizonyos értelemben Jézus Krisztus könnyebbé tette a mennybe vezető utat,

kegyelmének bőséges kiáradása és a szeretet szelleme által, amellyel tanítványait feltöltötte ; másfelől még szorosabbá tette ezt az utat, mert azért jött, hogy a törvényt a maga tökéletességében betöltse, és többet követel követőitől, mint amennyit Isten korábban a természet törvénye és Mózes törvénye alapján megkövetelt. Így attól a pillanattól kezdve, hogy Keresztelő János bejelentette a Megváltó eljövételét, a mennyek országát csakis a magunkkal szemben elkövetett erőszakkal lehet megszerezni ; meg kell ragadnunk és el kell vinnünk, 26 Kézikönyv a belső lelkek számára. mintegy támadással. Ez a mondás kemény a természet számára, mert maga ellen a természet ellen kell háborút vívnunk, és ennek az ellenállásnak néha "vérig" kell mennie, fegyverszünet és pihenés nélkül. Ha Isten szolgálata csak a külső áhítat bizonyos rutinjából állna, amely összeegyeztethető lenne a könnyű és kényelmes étellel, az önszeretet minden csábításával, valamint a magunk és minden cselekedetünk iránti titkos önelégültséggel, akkor a szentek, vagyis az igazi keresztények, az evangélium igazi szerelmesei nem lennének olyan ritkák, és állapotunk minden tekintetben boldogabb lenne, mint a zsidóké, akiknek Isten annyi külső gyakorlatot írt elő, amelytől a kegyelem törvénye megszabadított bennünket. De ezeket a külső gyakorlatokat Jézus Krisztus belső gyakorlatokkal helyettesítette, amelyek összehasonlíthatatlanul nehezebbek és fájdalmasabbak. Ő nem azért jött, mondta, " hogy békét hozzon, hanem kardot. 11 Ezt a kardot adja szolgálói kezébe, és azt akarja, hogy használják azt önmaguk ellen, a szívnek azon körülmetélése által, amely szánalom nélkül megöli a romlott természet minden hajlamát, egészen addig, hogy végleg megöli azt, és az így megöletett szívben nem hagyja meg a régi Ádám egyetlen nyomát sem. Ismét mondom, milyen nehéz, milyen nehéz ezt elviselni !

Amíg csak bizonyos előre megírt imák elmondásáról, a templomok látogatásáról, a jótékonysági cselekedetek gyakorlásáról van szó, addig rengeteg embert lehet találni, aki magáévá teszi ezt a fajta áhítatot. Egy igazgatót, aki ennél többet nem követel, szívesen hallgatnak : ő Isten embere : ő egy szent. De ha elkezdi beszélni bizonyos hibák kijavításáról, az Erőszak leküzdéséről, amit önmagunkkal szemben kell alkalmaznunk. 27 emberi tiszteletről, a természetes jellem megreformálásáról, a természetes hajlamok és érzések kordában tartásáról, és arról, hogy mindenben a kegyelem vezetését kell követni, akkor már nem hallgatnak rá ; túlzásokba esik ; tovább megy a szükségesnél. Mindazonáltal bizonyos, hogy a kereszténység igazi szelleme ebben áll : hogy az igazi kereszténynek önmagára kell tekintenie, mint legnagyobb ellenségére : hogy állandó háborút kell vívnia önmaga ellen; hogy semmiben sem szabad kímélnie magát, és minden fejlődését az önmaga felett aratott győzelmek alapján kell számolnia. Amikor elkezdjük magunkat teljesen átadni Istennek, Ő eleinte nagy kedvességgel bánik velünk, hogy megnyerjen magának; kimondhatatlan békével és örömmel tölti el a lelket; örömeinket leljük a magányban, az elmélyülésben, minden vallásos kötelességünkben; az erény gyakorlását könnyűvé teszi számunkra; semmi sem okoz gondot nekünk; úgy gondoljuk, hogy mindenre képesek vagyunk. De amint egyszer meggyőződik egy lélekről, közvetve elkezd megvilágosítani őt a hibáiról ; fokozatosan felemeli a fátylat, amely eltakarta előle őket, és szilárd akarattal ösztönzi, hogy legyőzze őket. Ettől a pillanattól kezdve az ilyen lélek önmaga ellen fordul; vállalja az önszeretet legyőzését; könyörtelenül üldözi azt, bárhol is észleli; és amikor már alaposan megvilágította az isteni fény, hol nem észleli azt ? Nem lát magában mást, mint nyomorúságot, tökéletlenséget és bűnt ; önkeresést és ragaszkodást saját akaratához ; maga az odaadás is tele van hibákkal. Egykor azt hitte, hogy szereti Istent, és most rájön, hogy ez a szeretet nem volt más, mint az önkeresés egy másik formája ; 28 Kézikönyv a belső lelkek számára. hogy magának sajátította ki Isten ajándékait ; hogy csak önző célokért szolgálta Őt ; hogy magasra tartotta magát, és megvetett másokat, akikről úgy véli, hogy nem ugyanazokat a kegyelmeket kapták, mint ő maga. Isten mindezt fokozatosan mutatja meg neki; mert ha mindezt egyszerre mutatná meg neki, nem tudná elviselni, és kétségbeesésbe esne. De az a kevés, amit megmutat neki, elegendő ahhoz, hogy meggyőzze arról, hogy még el sem kezdte a tökéletesség útját, és hogy sok-sok kemény harcot kell megvívnia, mielőtt

a végére érhetne. Ha a lélek bátor és hűséges, akkor mit tesz ? Megalázkodik, anélkül, hogy kétségbeesne ; minden bizalmát Istenbe helyezi ; az Ő segítségével könyörög a háborúban, amelyre vállalkozik. Aztán megtölti elméjét és szívét ezzel a tétellel a "Krisztus utánzása" című könyvből: "Csak akkor haladsz előre, ha erőszakot teszel önmagadon"; ez a tételmondat tartalmazza az evangélium legtisztább szellemét, és minden szent követte. Az ő példájuk nyomán ő is hadat üzen a természetnek, saját elméjének és szívének, természetes jellemének és hajlamának ; és hogy ne ragadja el a képzelet vagy a megdöntetlen buzgalom, könyörög Istenhez, hogy Ő maga irányítsa őt ebben a háborúban, hogy világosítsa meg őt az ellenségekről, akik ellen harcolnia kell, hogy ne menjen el semmi mellett, hanem figyelmeztesse őt mindenre, ami benne zajlik, hogy az Ő kegyelmének segítségével mindent szabályozhasson. Nagylelkű elhatározást alakít ki, hogy mindenben visszafogja magát, és megengedi az Erőszakot, amelyet Önmagunkkal szemben kell alkalmaznunk. 29 semmi olyat önmagában, ami Isten végtelen szentségét megsebezhetné. Most már Jézus Krisztus igazi katonája ; most már az Ő zászlaja alá van írva. Eddig Isten csak előkészítette és elrendezte őt erre a nagy kegyelemre ; de ettől a pillanattól kezdve a hit páncéljába öltözött, és jó szándékkal lép a harc mezejére. Meddig fog tartani ez az összecsapás ? Addig fog tartani, amíg van egy ellenség, akivel meg kell küzdeni, amíg a természet megőrzi az élet egy szikráját, amíg a régi Ádám nem pusztul el teljesen. A jó keresztény soha nem teszi le a fegyvert, és még akkor sem ér véget számára minden, ha ereje kimerüléséig harcolt. Mit akarok ezzel kifejezni ? Mi marad neki hátra, amikor már kimerült saját győzelmeiben, és amikor már a végsőkig vitte az erőszakot önmaga ellen? Nem marad számára semmi, amit tehetne, de marad számára, hogy elszenvedje Isten cselekvését, aki ezentúl egyedül fogja megtenni azt, ami meghaladja az ember erejét. A szentséget saját erőfeszítéseinkkel kezdjük el, az isteni kegyelem által fenntartva és segítve : egyedül az isteni működés fejezi be és teszi tökéletessé. Az ember olyan magasra emeli az építményt, amilyen magasra csak tudja, de mivel ebben az építményben sok az emberi, Isten lerombolja az ember minden munkáját, és a saját művével helyettesíti azt ; és a teremtménynek nincs más dolga, mint hagyni, hogy a Teremtő úgy cselekedjen, ahogyan neki tetszik. A teremtmény nem cselekszik többé, de szenved, mert Isten cselekszik rajta ; nem alkalmaz többé erőszakot önmagával szemben, 30 Kézikönyv a belső lelkek számára. de elszenvedti azt ; és ez a tisztán passzív állapot mérhetetlenül fájdalmasabb. Amíg a lélek cselekszik, addig mindig ott van az erő tudata, és ez a tudat fenntartó. Az erő tudatában mindig van egy kis önszeretet is, és a lélek aligha tudja megállni, hogy ne tulajdonítson magának némi részt a győzelemben, hiszen valóban hozzájárult hozzá. Amikor azonban Isten egyedül cselekszik, a lélekből minden cselekvési képesség kiveszik. Tökéletesen látja, hogy Isten mit cselekszik benne, de nem tudja őt támogatni ; és most már nem okoz neki gondot, hogy semmit se tulajdonítson magának, mert világosan látja, hogy nincs benne része. Emellett Isten minden munkája ekkor abban áll, hogy elpusztítja, felforgatja, kifosztja a lelket, és tökéletes ürességre és meztelenségre csökkenti ; és nem követel tőle más megfelelést, mint hogy türelmesen hagyja, hogy megfossa magát minden ajándékától, minden kegyelemtől, minden erénytől, amelyekkel Isten ékesítette őt, és amelyeket ő magának tulajdonított. Ó ! milyen nagy és nehéz munka ez a teljes megsemmisülés, a teremtmény megsemmisítése ! Micsoda harc, amelyet oly hosszú éveken át kell kibírni ! És aztán, amikor azt hisszük, hogy mindennek vége, újabb és sokkal szörnyűbb csapásokat kell elviselnünk magától Isten kezétől, aki szuverén Mesterként hat teremtményére, és gyakorolja rajta mindazt a hatalmat, amelyet ő önként adott neki, amikor lemondott szabadságáról ! Micsoda bátorság kell ahhoz, hogy vállaljuk és végleg lezárjuk az önmagunk elleni háborút ! De mennyivel nagyobb bátorság szükséges ahhoz, hogy elviseljük azt a háborút, amelyet maga Isten folytat ellenünk a Keresztúton, és hagyjuk, hogy az Ő mindenható Keze csapásai alatt összezúzzuk magunkat ! Ó Istenem ! most kezdem megérteni, hogy mi az az erőszak, amit annak, akit Te evangéliumod tökéletességére hívsz, meg kell tennie önmagával, és meg kell tapasztalnia. De hála a Te végtelen Irgalmasságodnak, ez a látvány nem ijeszt meg engem. Ha magamra hagyatkoznék, mindent

feladnék, mert úgy érzem, hogy semmire sem vagyok képes. De egyedül Rád támaszkodom, és "mindent megtehetek Ő általa, aki megerősít engem". Te kezdted el a munkát; és lelkes reménységem az, hogy Te folytatod és befejezed. Nem kívánok más részt venni benne, minthogy együttműködjek Veled, amennyire csak képes vagyok rá, és aztán hagyom, hogy azt tegyél velem, amit akarsz.

VI. A KERESZTÚTRÓL. "Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye fel keresztjét mindennap, és kövessen engem" - mondta Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus. A kereszt az evangélium összefoglalása és a keresztény mércéje. A kereszt által Jézus Krisztus helyreállította Atyja dicsőségét, lecsillapította haragját, és megbékélt a világgal. De a kereszt, amelyet Urunk értünk viselt, és amellyel megváltott minket, nem mentesít minket a saját keresztünk viselésétől; éppen ellenkezőleg, számunkra ez a mi 32 Kézikönyv a belső lelkek számára 32 nyomdokain való járásra való elévülhetetlen elkötelezettséget jelent. Isteni Mester. Az Ő keresztje megszentelte a mi keresztünket; az Ő keresztje értéket adott a mi keresztünknek, és örök jutalomra méltóvá tette azt! Jézus Krisztus keresztje nélkül minden fájdalmunk, minden szenvedésünk a legkisebb bűnért sem elégíthette volna ki Istent, és a Mennország mindig elzárkózott volna előlünk. Ezt elég jól tudjuk; de amit nem tudunk, vagy inkább nem tudjuk rászánni magunkat, hogy gyakoroljuk, az az, hogy ahhoz, hogy Jézus Krisztus keresztje igazi Üdvösségünkké váljon, meg kell tagadnunk önmagunkat, meg kell halnunk önmagunknak, és ezt nem egyszer, vagy kétszer, hanem minden nap és folyamatosan. Ha ezt nem tesszük, nem vagyunk igazi keresztények: Jézus Krisztus nem fog elismerni minket: megtagad minket. Az Ő saját szavai elég világosak ezen a ponton. Hogy Istent akarjuk-e szeretni, vagy önmagunkat: ezt nekünk kell eldöntenünk: nem szabad tétovázni. Lássuk tehát, miben áll ez a keresztünk viselésének szükségessége, és hogy valóban olyan nehéz-e, mint amilyennek első látásra tűnik az emberi természet számára. Keresztünk hordozásának szükségessége elsősorban és elsősorban abban áll, hogy kerüljük a bűnt és minden bűnre való alkalmat. Ez teljesen igaz: minden keresztény egyetért ezzel: de ez a gyakorlatban nagyon messzire terjed. A bűnnek megvan a maga vonzereje; megvannak az időleges előnyei; a bűn alkalmi gyakoriak, sőt mindennaposak; a kísértések nagyon nagyok, és a legtöbb kereszténynek, aki szüntelenül ki van téve ezeknek a kísértéseknek, állandóan erőszakot kell tennie magán, hogy ne engedjen. Ez a szükségszerűség másodsorban abban áll, hogy szenvedélyeinket megalázzuk, vágyainkat mérsékeljük, a keresztúton. 33 abban, hogy testünket a léleknek alárendeljük, hogy vigyázzunk érzékeinkre, hogy gondosan őrizzük szívünk minden útját: mert a bűn forrása önmagunkban és saját gonosz hajlamainkban van. Természetes hajlamunk van a rosszra; ezt nem tudjuk, és a szomorú tapasztalat arra tanít bennünket, hogy állandó éberség nélkül elkerülhetetlen a bukásunk. Ez a szükségszerűség harmadszor abban áll, hogy elménket és szívünket el kell választanunk minden földi, testi és időbeli tárgytól, hogy gondolatainkat és érzelmeinket csakis égi, szellemi és örök dolgokkal foglalhassuk le; és ehhez szüntelenül küzdenünk kell romlott természetünk súlya ellen, amely mindig a föld felé húz bennünket. Ha vigyázzunk magunkra, állandóan olyan gondolatokat és vágyakat fogunk meglepni magunkban, amelyek a földhöz kötnek bennünket, mint az állatokat, és amelyek szüntelenül visszavisznek bennünket testünk szükségleteihez, jólétéhez és kényelméhez, valamint a gyógyításukhoz szükséges eszközökhöz. Az, ami fizikai, sokkal jobban lefoglal bennünket, mint az, ami erkölcsi, hacsak nem tesszük folyamatos erőfeszítéseket, hogy mintegy önmagunk fölé emeljük magunkat. Ez a keresztünk hordozásának szükségessége negyedszer abban áll, hogy türelmesen, mint Isten kezéből, fogadjuk el a velünk érkező összes csapást, akár természetes okokból, akár az emberek rosszindulatából, akár saját hibánkból származik. Ezek az Isten kezéből származó keresztetek nagyon gyakoriak; minél jobban szeret bennünket, annál több keresztet küld nekünk, mert ezek arra irányulnak, hogy elszakítsanak bennünket a földtől, és hozzá kötnek; és ezek különösen c 34 Kézikönyv a belső szotilusok számára. Arra vannak kiszámítva, hogy megszenteljének bennünket, mert nem a mi választásunk, és emiatt jobban megaláznak. Ez a szükségszerűség ötödik helyen abban áll, hogy em szívesen viseljük el mindazokat a próbákat és szenvedéseket, amelyeknek a lelki

élet egyetlen folytonos szövedéke ; ez a kereszt különösen azoknak a belső lelkeknek a keresztje, akik elhatározták, hogy Jézus Krisztus nyomdokain járnak. Isteni Megváltónk, amikor elfogadja őket házastársainak, rájuk rakja keresztjét, ugyanazt a keresztet, amelyet Ő is vállalt értük :

egy keresztet, amely két ágból áll, amelyek mind belső, mind külső megaláztatások és szenvedések ; egy keresztet, amelyet az ördög, az emberek és maga Isten is egyöntetűen rájuk helyez ; egy legbensőségesebb keresztet, amely a lélek legmélyére hatol ; egy keresztet, amely mellett minden korábbi kereszt teljesen semmit sem ér ; egy keresztet, amely valójában az önszeretet teljes kioltásában és legkedvesebb érdekeink önkéntes feláldozásában végződik. Ez utóbbi kereszt csak a kegyes lelkek kis részének jut ; ez nem a szükségszerűség keresztje, hanem a szeretet keresztje ; és ezért sokkal nehezebb, mert a szeretet indítéka mérhetetlenül erősebb, mint a kötelességé. E keresztet kapcsolhatjuk mindazokat, amelyeket a lélek önként vállal, mint a megszorításokat és vezekléseket, a vallási fogadalmakat és magát a vallásos állapotot. Ez néhány a keresztetek közül, amelyek többé-kevésbé minden keresztény életébe belekerülnek, és amelyek alól a gonoszok sem mentesülnek jobban, mint a jók ; mert nem kevésbé vannak kitéve a Gondviselés minden keresztjének, mint a jók, anélkül, hogy azokról beszélnénk, par A keresztúton. 35 különös büntetésekről, amelyek különösen őket illetik, és amelyek szenvedélyeik és bűneik következményei. Vizsgáljuk meg most, vajon a keresztünk viselésének ez a szükségszerűsége olyan nehéz-e, mint amilyennek az emberi természet számára tűnik. És e tárgyban először is általános szabályként megállapítom, hogy ezen a földön nincs, és nem is lehet más igazi boldogság, mint a kereszt útján. 1 Azt mondom, hogy sokkal többet kerül elveszni, mint üdvözülni; hogy a gonoszoknak bizonyos értelemben még ezen a világon is sokkal többet kell szenvedniük, mint a jóknak, mert vigasztalás és remény nélkül szenvednek; hogy állandó bajban és nyugtalanságban vannak, soha nem mernek befelé nézni, vagy elgondolkodni; soha nem nyugszanak, mindig elítéli őket lelkiismeretük titkos szemrehányása. Ha csak ez az egyetlen oka lenne annak, hogy keresztényként hordozzuk keresztünket, nevezetesen, hogy ezáltal megmenekülünk a bűntudattól, amely a liber tint és a hitetleneket tépi, akkor nem kellene többé védenünk az evangélium tanítását, és felmentenünk azt a szükségtelen keménység alól. De nézzük meg újra a keresztetek e különböző fajtáit, és lássuk a vigasztalásokat, amelyeket a kegyelem kapcsol hozzájuk. Az első kereszt tehát abban áll, hogy kerüljük a bűnt és a bűn minden alkalmatosságát. Ez fájdalmas a természet számára, és gyakran sok áldozatba kerül. De nem kerül-e semmibe értelmünknek és lelkiismeretünknek, ha Istent megsértjük ? Nem fizetünk-e drágán egy pillanatnyi szentségtelen élvezetért, amelyet elkerülhetetlen megbánás követ, amíg a vallásos érzésnek csak egy maradványa is megmarad bennünk ? És ellenkezőleg, milyen béke olyan édes, mint a jó lelkiismeret békéje ? Nem jobb-e ez, mint 36 Mamial for Interior Souls. egy pillanatnyi örület? Micsoda öröm legyőzni önmagunkat, és ellenállni a kísértésnek, ahelyett, hogy engednénk neki ! Mily bizalommal és örömmel közeledünk ilyenkor Istenhez, és egyesülünk vele az imádság és a szent szentségek által ; míg a bűnös ember nem mer megjelenni előtte, és a jámborság minden kötelessége számára kényszer és büntetés ! A második kereszt a szenvedélyek megmértelyezésében áll. De nem fájdalmasabb-e szenvedélyeink rabszolgájává válni, mint legyőzni őket ? Nem minden szenvedély önmagában zsarnok és hóhér ? Nem ébresztenek-e telhetetlen éhséget a lélekben? Ezt az éhséget egy időre csillapíthatjuk ; de nem tér-e vissza újból és újult erővel? A nagyraavagyó ember, a mohó ember, a buja ember, még ha semmi sem áll is ellen vágyaiknak, ami aligha történik meg, boldogok-e ? Lehetnek-e boldogok? Sok szenvedély következményei nem félelmetesek, még a világ ítélete szerint is? Hasonlítsd össze, akár az ész, akár a vallás fényében, akárhogyan akarod, annak az embernek az állapotát, aki teljesen rabszolgája a szenvedélyeinek, azzal az emberével, aki háborút folytat velük, és végül az urává válik, és el kell ismerned, hogy az Evangélium, amikor ezt a háborút elrendeli, a mi boldogságunkat tartja szem előtt még ezen a világon. A harmadik kereszt a lélek erőszakos elszakadása önmagától; vagyis a lélek

magasabb és szellemi részének elszakadása attól, ami alacsony és állati. Ez az elválasztás nagyon fájdalmas, mert a test szüntelenül megpróbálja a lelket a saját szintjére lehúzni. De van-e valami A keresztúton. 37 megalázóbb, mint ez a nyomorult test? Elégedett-e valaha is? Amilyen gyorsan megadunk neki valamit, nem követel-e mást? És ez a folyamatos gondoskodás a testről, ez az állandó figyelem a szükségleteire, ez az aggodalom, hogy elkerüljünk mindent, ami árthat neki, nem igazi gyötrelme-e ez? Másfelől, van-e az emberhez méltóbb és számára kellemesebb hatalomgyakorlás, mint a testének uralása, a testet arra kényszeríteni, hogy megelégedjen a szükséges dolgokkal, megedzeni a munka és a szenvedés elviselésére; hogy ne törődjön a test kényeskedéseivel, hanem ehelyett minden figyelmét azoknak a magasabb rendű dolgoknak szentelhesse, amelyeket a vallás, a helyzet és a társadalom kötelességei rónak rá? A Gondviselés kezéből származó keresztetek, amelyek a negyedik fajtát jelentik, elkerülhetetlenek. A gonoszok nem kevésbé vannak kitéve ezeknek, mint a jók. De a jó keresztények lemondásukkal, türelmükkel és Isten akaratának való engedelmisségükkel megédesítik mindazt, ami keserű ezekben az elkerülhetetlen keresztetekben; és vallásuk olyan indítékokkal látja el őket, hogy békében, sőt örömmel viseljék azokat. Nem így van ez azokkal, akik lázadnak Isten ellen, akik utat engednek a szomorúságnak, a lehangoltságnak és a kétségbeesésnek, és akik végtelenül megnehezítik keresztjeiket azzal a rossz hozzáállással, amellyel fogadják azokat. Végül, azok a lelki keresztetek, amelyek csak Istentől jönnek, hogy próbára tegyék és próbára tegyék azokat, akik szeretik Őt, és amelyek, mint már mondtam, a tiszta szeretet keresztjei, azok a kegyes lelkek örömei, akik viselik őket. Szabad akaratukból és választásukból fogadják el ezeket a keresztetek; távolról sem kérik, hogy megszabaduljanak, hanem 38 Kézikönyv a Belső Lelkekért. szüntelenül könyörögnek Istennek, hogy növelje őket, és nagy szentül kiáltják: "Még többet, Uram, még többet!" A keresztet erősítve szeretnének meghalni, mint Uruk és Megváltójuk. Ezek a keresztetek, amelyek a legszörnyűbbek mind közül, egyben azok is, amelyeket a legnagyobb bátorsággal, a legnagyobb szeretettel, a legmélyebb belső békével, a legnagyobb felülről jövő erővel és támogatással viselnek; és egy másik életben, sőt néha még ebben is, kimondhatatlan és kimondhatatlan boldogsághoz vezetnek. Ebben a kérdésben, amely felfogóképességünk felett áll, hinnünk kell Isten szentjeinek, saját tapasztalatuk alapján. A Szentek nem beszélnek két nyelvet ebben a témában: egyöntetűek; és nem gyaníthatjuk, hogy mindannyian összeesküdtek volna, hogy becsapjanak minket. Tehát igaz, félreérthetetlenül igaz, hogy a keresztény ember jelenlegi és időleges boldogsága is kizárólag a keresztben rejlik; és hogy ezzel szemben azok, akik elmenekülnek a kereszt elől, és csak azt keresik, ami a természetet kielégíti, nem találnak sem boldogságot, sem békét, hanem csak csalódást ebben az életben, és örök nyomorúságot a következőben.

VII. AZ ISTEN GYERMEKEINEK IGAZI SZABADSÁGÁRÓL. Paradoxonnak hangzik, de mégis a legpontosabb igazsággal igaz, hogy az Istent szolgáló személyek közül azok a legszabadabbak, sőt azt is mondhatnánk, hogy az egyetlen igazán szabadok, akik hagyják magukat teljesen és minden Igaz Szabadság Isten gyermekei. 39 dologban Isten Lelke által, és akiket Szent Pál ezért Isten gyermekeinek nevez. " Akiket - mondja - Isten Lelke vezet, azok Isten gyermekei". A világi emberek, akik vágyaik szerint élnek, és semmiben sem fékezik magukat, szabadnak látszanak, de valójában nem azok. Hamarosan szenvedélyeik egyszerű rabszolgáivá válnak, amelyek a legnagyobb erőszakkal zsarnokoskodnak felettük. Ezt az igazságot maguk is kénytelenek bevallani; és ha nem is tennék, magatartásuk kellőképpen kifejezi ezt; mert nincs olyan ember, aki teljesen átadja magát szenvedélyeinek, akit ezek a szenvedélyek ne vezetnének sokkal messzebbre, mint ahová valaha is szándékozott menni, akit ne tartanának úgyszólván rabláncra verve, és akit végül ne kényszerítenének arra, hogy megtegye azt, amit szívében elítél: ilyen szörnyű a gonosz szokás birodalma. A legtöbben, akik őszintén keresztények, de mégis lazák és hanyagok vallásuk gyakorlásában, szintén nem szabadok. A bűn alkalmi elvonják őket; engednek a legkisebb kísértésnek; az emberi tisztelet alárendeli őket; jót akarnak tenni, és mégis hagyják, hogy ezer akadály álljon az útjukba; gyűlölik a bűnt, és még sincs bátorságuk, hogy azt elvetessék maguk elől. Nos, ez bizony nem szabadság, hogy nem képesek megtenni a jót, amit

szeretnének, és kénytelenek megtenni a rosszat, amit utálnak. Az áhítatos emberek sem szabadok, akiket a saját lelkük vezet. Azt hiszik, hogy azok, mert saját maguk készítik el de votion terveiket, és egy bizonyos rutint követnek, amelytől soha nem térnek el. Valójában azonban 40 Manual for Interior So[^]tl's. saját képzeletük rabszolgái ; tele vannak inkonstanciával, nyugtalansággal, sajátosságokkal és szeszélyekkel ; mindig az értelmes áhítatot keresik, és amikor nem találják, ami nagyon gyakran megtörténik, akkor elégedetlenek Istennel és önmagukkal. Sőt, általában lelkiismeretesek és határozatlanok, állandóan olyan nyugtalanságot keltenek magukban, amelyet nem tudják, hogyan lehetne lecsendesíteni. Az önszeretet uralkodik rajtuk, és nem kevésbé abszolút rabszolgái ennek, mint a világiak a szenvedélyeiknek. Azt kell tehát mondanunk, hogy vagy nincs igazi szabadság Isten szolgálatában, ami tévedés és egyfajta istenkáromlás lenne; vagy azt, hogy ez a szabadság csak azoké, akik teljes szívvel átadják magukat Istennek, és akik mindenben lemondanak arról, hogy az isteni kegyelem vezetését kövessék. De - fogjátok mondani - hogyan lehet az ember szabad, és mégis mindenben aláveti magát Isten Lelkének ? Nem ellentmondásos elképzelések ezek ? Egyáltalán nem. Az értelmes teremtmény tökéletes szabadsága ebben az alávetettségben áll, és minél teljesebb az alávetettség, annál nagyobb a szabadság. Ahhoz, hogy ezt az igazságot alaposan megértsük, először is meg kell jegyeznünk, hogy a szabadság az ember legfőbb tulajdonsága, és hogy ez a tökéletesség annál kiválóbb benne, minél inkább az észnek és Isten terveinek megfelelően használja szabadságát; mert e szabály nélkül a szabadság egyszerűen bűnné és kicsapongássá fajul. Másodsorban meg kell jegyeznünk, hogy az igazi szabadság nem a gonoszság elkövetésének hatalmában áll. Ez a hatalom a teremtmény eredendő hibája, aki Isten gyermekeinek igazi szabadsága, 4 1 alapvetően tévedhető, mert a semmiből származik. De az ilyen hatalom olyan kevésbé járul hozzá az igazi szabadsághoz, hogy Isten, aki mindenek felett szabad, abszolút képtelen a rosszat tenni. Ebből tehát az következne, hogy az ember szabadabb, mint Isten, ha a szabadság abban a hatalomban állna, hogy önmagát a jónak vagy a rossznak adja. Nos, az ember rendelkezik ezzel a szerencsétlen hatalommal, és ez benne egy radikális tökéletlenség, amely az örök veszébe vezetheti. Mit kell tehát tennie, hogy szabadságának ezt a tökéletlenségét kijavítsa, és minél közelebb kerüljön Isten szabadságához ?

Könyörögnie kell Istenhez, hogy irányítsa őt cselekedeteinek megválasztásában ; hogy hallgasson a benne lakozó isteni kegyelem hangjára ; hogy segítsen neki követni azt, és átadni magát neki. Ezáltal eljut oda, hogy azt kívánja, amit Isten kíván ; azt teszi, amire Isten ösztönzi ; megóvja magát szabadságának minden rossz felhasználásától ; amennyire csak tudja, az isteni szabadság tökéletessége felé emeli magát ; Isten szabadsága valamiképpen a sajátjává válik, mert többé nem saját kívánsága szerint cselekszik, hanem kizárólag úgy, ahogyan Isten akarata vezérli. Így az Istennek való tökéletes alávetettség révén olyan szabad, amennyire csak lehet. De - fogjátok mondani - ez az alávetettség nagy megszorítás. És miért ilyen korlátozó tényező ? A rosszra való természetes hajlamunk, rossz szokásaink, a függetlenség és a büszkeség szelleme miatt, amely az angyalok és az első ember bukását okozta. Mi az, ami ezt a kényszert annyira érzi ? Az emberi értelem az ? A lelkiismerete? Nem ; a 42 Kézikönyv a belső lelkek számára. romlott természete, a szenvedélyei. Az emberi értelem, amely az isteni értelem kiáradása és szikrája, soha nem fog panaszkodni a szükségszerűség miatt, hogy alá kell vetnie magát az isteni értelemnek, és meg kell felelnie neki: a lelkiismeret, a helyes ösztön, amelyet maga Isten ültetett a szívünkbe, soha nem fog zúgolódni ez ellen az alávetettség ellen, amely az elsődleges törvénye, és soha nem fogja a kényszer utálatos nevét adni annak a bölcs szabálynak, amely hűséges vezetője. A kényszer csak örült szenvedélyeinknek, büszkeségünknek, önszeretetünknek szól : üdvös fék, a hit által megvilágosodott értelmünknek édes és boldogító igája. Egyébként ez a kényszer csak addig tart, amíg gonosz szenvedélyeinket kiirtjuk, önszeretetünket legyőzzük, büszkeségünket eltíporjuk ; csak addig tart, amíg rossz hajlamaink szokás és kitartás által valódi hajlammá válnak minden jó felé, és amíg a

kegyelem hangja erősebb lesz a természet hangjánál. Ez a boldog pillanat akkor jön el, ha egy ideig nagylelkű erőfeszítéseket tettünk önmagunk ellen, és ha a kegyelem segítségével némi uralmat szereztünk érzeink, képzeletünk és az első rosszul szabályozott indulatok felett, amelyek gyakran önmagunk ellenére is elragadnak bennünket. Akkor kezdjük magunkat függetlennek érezni mindattól, ami nem Istentől való; akkor kezdjük megízlelni, annak minden édességében, az Isten gyermekeinek igazi szabadságát. Akkor kezdjük el sajnálni a világ nyomorult rabszolgáit, és gratulálunk magunknak, hogy megszabadultunk láncoktól. Nyugodtan a parton látjuk őket, amint Isten gyermekeinek Igazi szabadságát dobálják. 43 a gonoszság tengerének hullámain, ezernyi ellenszél által felkavartan, mindig azon a ponton, hogy elnyelje őket a vihar. Mi mélységes nyugalmat élvezünk ; mi vagyunk saját cselekedeteink urai, mert amit tenni akarunk, azt meg is tesszük. A becsvágy, a kapzsiság vagy a szentségtelen élvezetek semmilyen tárgya nem csábíthat el bennünket; semmilyen emberi tisztelet nem tart vissza bennünket; az emberek ítéletei, kritikájuk, gúnyolódásuk, megvetésük nem hat ránk többé, és nem lehet többé hatalmuk arra, hogy letérítsenek bennünket a helyes útról. A megpróbáltatások, szenvedések, megaláztatások, mindenféle keresztek nem tudnak többé megijeszteni bennünket, és nem rettegünk tőlük. Egyszóval, a világ és annak tévedései, vonzása és rémségei fölé emelkedtünk. Ha ez nem "valóban szabad", akkor mi a szabadság ? Több annál : szabadok vagyunk önmagunkkal szemben ; nem hagyatkozunk többé a saját képzeletünkre és akaratunk ingatagságára ; szilárdak és rendíthetetlenek vagyunk elhatározásainkban, szilárdak vagyunk eszméinkben, határozottak elveinkben, következetesek minden cselekedetünkben. Isten Lelke, amelyet hűségesen követünk, közvetít valamit saját változhatatlanságából a teremtménynek, amely önmagában annyira változékony ; és minden belső konfliktus közepette, amelynek ki vagyunk téve, az akarat szilárd marad, mint a szikla. Ez olyan tapasztalat kérdése, amelyről azok, akiket más úton vezetnek, képtelenek ítélni. De azok a személyek, akik valóban és igazán teljesen átadták magukat Istennek, még azok is, akik még csak kezdők, megdöbbennek azon a különbségen, amit önmagukban találnak, aközött, amik most vannak és amik voltak 44 Kézikönyv a belső lelkek számára. korábban. Ez a különbség pontosan olyan, mint a különbség a nyugodt és békés tenger között, amely bizonyos mértékig még hullámainak mozgása felett is úrnő, és a tomboló tenger között, amelyet minden szél dühöngve hánytorgat. Milyen szabadság lehet nagyobb, mint önmagunknak ez a teljes birtoklása, ez a birodalom lelkünk minden mozdulata felett, amelyből aligha menekül ki, akár csak egy rövid pillanatra is, bármilyen szándéktalan készítés ! Létezik-e még valami ezen túl ? Isten gyermekeinek szabadsága ennél messzebbre is kiterjed ? Igen. Magával Istennel szemben szabadok. Azt akarom mondani, hogy bárhogyan is viselkedik velük szemben Isten ; akár próbára teszi őket, akár vigasztalja őket ; akár közeledik hozzájuk, akár elhagyja őket, lelkük valódi, rögzített állapota mindig ugyanaz. A lelki élet minden viszontagsága fölé emelkednek ; lelkük felszíne lehet nyugtalan, de belső mélységeikben a legnagyobb békeességben gyönyörködnek. Istennel szembeni szabadságuk ebben áll : hogy mindent akarva, amit Isten akar, anélkül, hogy egyik vagy másik oldalra hajlanának, anélkül, hogy saját érdekeikre gondolnának, előre beleegyezésüket adták mindenbe, ami velük történhet ; elvesztették választásukat Isten választása helyett ; szabadon elfogadtak mindent, ami tőle érkezik hozzájuk ; oly módon és oly tökéletesen, hogy mindig elmondhatják, hogy bármilyen állapotban is vannak, nem akaratuk ellenére vannak ott, hanem tökéletesen elégedettek, és mindenük megvan, amit csak kívánnak. Igen : még akkor is, ha keresztekkel vannak körülvéve és megterhelve ; ha elmerülnek az Erő óceánjában, amely a Mi Magunkból és Istenben van. 45 szomorúságban ; ha az ördög, az ember és maga Isten is harcolni látszik ellenük ; ha teljesen támasz nélkül vannak, sem külső, sem belső támasz nélkül ; akkor is békeességben vannak, örömük tökéletes és bőséges, az apostol kifejezése szerint ; és olyan örömet lelik állapotukban, hogy nem cserélnék el másra, és nem engednék meg maguknak, hogy bármilyen lépést tegyenek, hogy kilépjenek belőle. Ez, és még ennél is nagyobb az Isten gyermekeinek szabadsága. Ezen a világon semmi sem történhet velük akaratuk ellenére; semmit sem kívánnak; semmit sem bánnak; semmi sem zavarja őket; semmi

sem hat rájuk. Hasonlítsátok össze ezt az állapotot, nem csak a világiakkal, hamis örömeikben, bosszúságaikban, terveikben, félelmeikben és reményeikben, hanem hasonlítsátok össze a közönséges jó emberek állapotával, akiknek az önszeretetük soha nem engedi meg, hogy megízleljék, mi az igazi béke, és egyet fogtok érteni abban, hogy nincs olyan áldozat, amit ne kellene készkennünk meghozni, hogy elérjük ezt az áldott és magasrendű állapotot. VIII. A MAGUNK EREJÉRŐL ÉS AZ ISTENBEN VALÓ ERŐNKRŐL. PÁL apostol azt mondta: "Amikor gyenge vagyok, akkor erős vagyok." Ez azt jelenti, hogy amikor világos meggyőződés van saját gyengeségemről, amikor alaposan megismerem azt saját tapasztalatomból, amikor, látva, hogy magamtól semmit sem tehetek, megalázom magam és minden bizalmamat Istenre helyezem, 46 Kézikönyv a belső lelkek számára. akkor vagyok erős Isten erejével, aki gyönyörködik abban, hogy teremtménye gyengeségén keresztül felragyogtatja erejét ; akkor vagyok képes mindenre, Ő általa, aki megerősített engem. Nem kevésbé igaz az sem, hogy amikor a saját erőnkkel vagyunk erősek, akkor vagyunk igazán gyengék. Vagyis, amikor erősnek hisszük magunkat, amikor magunkra vesszük ennek az erőnek a "hitelét, amikor elbizakodunk benne, amikor büszkék vagyunk rá, és azt hisszük, hogy képesek vagyunk mindent megtenni és mindent elszenvadni, akkor vagyunk igazán gyengék, mert Isten elveszi az Ő erejét az Ő előrerendezett teremtményétől, és magára hagyja őt. A magunkban való erő tehát valódi gyengeség, sőt szélsőséges gyengeség ; elkerülhetetlen oka a bukásoknak, és majdnem mindig a legmegalázóbb bukásoknak. Ezzel szemben a gyengeség önmagunkban, ha alázat és Istenbe vetett bizalom kíséri, valódi erő, mindenható erő, sőt maga Isten ereje. De miért akarja Isten, hogy áthasson bennünket saját gyengeségünk e meggyőződése ? Azért, hogy felragyogtassa bennünk az Ő erejét. Azért, mert azt akarja, hogy minden bennünk lévő jót egyedül neki tulajdonítsunk ; azért, mert azt akarja, hogy Őt ismerjék el minden emberi szentség egyedüli szerzőjének és egyedüli befejezőjének ; azért, mert a kegyelem rendjében mindenek felett nem tűrheti, hogy a teremtmény azt higgye, hogy magától a legkevésbé is meg tudja tenni, vagy hogy önmagára, saját elhatározására, saját bátorságára vagy saját hajlamaira hagyatkozzon. Isten Erővel szembeni magatartásának nagy titkát magunkból és Istenben birtokoljuk. 47 egy lelket, amelyet meg akar szentelni, tehát az, hogy elvesz tőle mindenféle önbizalmat; és hogy ezt megtegye, azzal kezdi, hogy mintegy kiszolgáltatja őt minden nyomorúságának. Engedi, hogy minden, a saját ítélőképessége által tett elgondolása becsapja minden reményét ; engedi, hogy minden elképzelése és terve kudarcot valljon ; engedi, hogy értelme tévútra vezesse, ítélőképessége becsapja ; engedi, hogy előrelátása hiábavaló legyen, akarata gyenge ; engedi, hogy minden lépésénél elbukjon. Meg akarja tanítani őt arra, hogy soha semmiben ne bízson önmagában, hanem csakis Őbenne. Amikor elkezdjük Istent szolgálni, amikor megtapasztaljuk a kegyelem érzékelhető hatásait, amikor elménket nagy világosság illuminálja, és akaratunkat szent érzelmek mozgatják, teljesen természetes, hogy azt gondoljuk, hogy képesek vagyunk mindent megtenni és mindent elviselni Istenért ; nem tudjuk elképzelni, hogy valaha is megtagadhatnánk tőle bármit is, vagy akár csak egy kicsit is habozhatnánk a legnehezebb dolgokban. Néha még odáig is elmegyünk, hogy nagy keresztek vagy nagy megaláztatásokat kérünk, mert meg vagyunk győződve arról, hogy elég erősek vagyunk ahhoz, hogy elviseljük azokat. Ha egy lélek egyenes és egyszerű, ez a fajta elbizakodottság, amely a kegyelem erejének intenzív felismeréséből fakad, csak a tapasztalat hiányából fakad, és nem tetszik Istennek, feltéve, hogy nem társul hozzá a magunkról alkotott nagy vélemény és a magunkban való hiú önelégültség érzése. Isten azonban nem késlekedik azzal, hogy a lelket kigyógyítsa ebből az önmagáról alkotott jó véleményből. Csak meg kell vonnia érzékeny kegyelmét, magára kell hagynia a lelket, hogy 48 Kézikönyv a belső lelkek számára. nagyon könnyű kísértésnek tegye ki:

azonnal undort és ellenszenvet érez ; mindenütt akadályokat és nehézségeket lát ; a legkisebb kísértésnek is enged : egy pillantás, egy gesztus, egy szó kizökkenti őt a védekezésből : ő, aki a legnagyobb veszélyek felett állónak hitte magát. Most átmegy az ellenkező végletbe: mindentől fél;

mindenben kétségbeesik ; azt hiszi, hogy soha semmiben nem tudja legyőzni magát ; kísértésbe esik, hogy mindent feladjon. Valójában mindent feladna, ha Isten nem jönne gyorsan a segítségére. Isten addig folytatja ezt a módszert a lélekkel kapcsolatban, amíg ismételt tapasztalatokkal meg nem győzi a lelket saját semmilyenségéről, minden jóra való teljes képtelenségéről, és arról, hogy feltétlenül szükséges, hogy egyedül Rá támaszkodjon. E célból megengedi, hogy kísértések érijék őt, hogy százszor lássa, hogy kész feladni, ha Isten nem jön segítségére, amikor nincs más lehetőség ; megengedi a szenvedélyek lázadását, amelyekről azt hitte, hogy örökre kioltva vannak, és amelyek hirtelen rendkívül hevesen támadnak fel, elhomályosítva az értelmet és a lelket a pusztulás szélére sodorva; Kifejezetten megengedi neki, hogy mindenféle emberi gyengeségbe essen, azzal a céllal, hogy megalázza őt; megengedi, hogy furcsa ellenszenvet és nehézségeket tapasztaljon az erény gyakorlása során ; erős ellenszenvet az imádság és a jámborság más gyakorlatai iránt: egyszóval, világos képet ad ennek a léleknek saját természetes rosszindulatáról és a jótól való idegenkedéséről. Isten mindezeket az eszközöket arra használja, hogy a lelket saját szemében megsemmisítse, hogy gyűlöletet ébresszen benne Erősségünk van Önmagunkkal és Istennel szemben. 49 és borzalmat önmagával szemben, hogy meggyőzze arról, hogy nincs olyan bűn, amely túlságosan szörnyű lenne számára, és nincs az a legkisebb jó cselekedet, a legkisebb erőfeszítés, a leghalványabb jó vágy, a legkisebb jó gondolat sem, amelyet ő maga képes lenne előidézni. Amikor végre sok ütés, sok bukás, sok szenvedés után a lélek végre olyan állapotba kerül, hogy a legkisebb dologban sem támaszkodik többé önmagára, akkor Isten fokozatosan felöltözteti őt a saját erejével, mindig éreztetve vele, hogy ez az erő nem önmagában van, hanem egyszerűen felülről jön. És amikor már rendelkezik ezzel a valódi erővel, akkor mindent el tud viselni, mindent el tud viselni: szenvedéseket, mindenféle megaláztatásokat, fáradságokat és bajokat Isten dicsőségére és mások javára ; mindenben sikerrel jár ; semmilyen nehézség nem állítja meg, semmilyen akadály nem áll ellen neki, semmilyen veszély nem ijeszti meg; mert már nem ő maga az, hanem Isten az, aki benne cselekszik és szenved. Nemcsak hogy Istennek adja az egész dicsőséget, hanem felismeri és tapasztalatból tudja, hogy egyedül Ő tesz mindent, és mindent megtehet, és hogy ő nem más, mint egy gyenge eszköz az Ő kezében, amelyet az Ő akarata mozgat, vagy inkább a semmi mélysége, amelyet Ő az Ő terveinek megvalósítására használ. Szent Pál, miután elmondta mindazokat a nagyszerű dolgokat, amelyeket az evangéliumért tett és szenvedett, a legmélyebb meggyőződéssel teszi hozzá: "Mindazonáltal semmi vagyok; nem én voltam, hanem Isten kegyelme, amely bennem van." Az ilyen lélek Istennek adja az összes dicsőséget, amit Ő tőle elvár, és egyáltalán semmit sem tart meg magának, mert úgy tekint magára, amilyen valójában D 50 Kézikönyv belső lelkek számára. van, és ez a semmi ; így kétféleképpen dicsőíti Istent: mindazzal, amit érte tesz és szenved, és a megsemmisülés e belső diszpozíciójával. Ó, mennyire halottaknak kell lennünk önmagunk számára, mennyi megpróbáltatáson kell keresztülmennünk, hogy ezt elérjük ! De ha ezt elértük, akkor életünk egyetlen hosszú dicsőítő ének lesz; az ilyen lélekben maga Isten dicsőül és dicsőül: minden az Ő számára van; nem marad önmaga. De mit kell tennünk ahhoz, hogy sikerüljön Isten erejével ilyen erősnek lenni ? Természetesen a meghatározó nemzetnek szilárdnak és rendíthetetlennek kell lennie, hogy semmit sem tagadjon meg Istentől, és semmit sem tegyen szándékosan, ami nem tetszhet neki. Ha ez az alap jól meg van rakva, akkor azt mondom, hogy meg kell alázkodnunk hibáink miatt, de soha nem szabad hagynunk, hogy azok zavarjanak bennünket, saját gyengeségünk bizonyítékeként kell rájuk tekintenünk, és azt a gyümölcsöt kell belőlük merítenünk, amit Isten akar, hogy belőlük merítsünk, vagyis hogy soha ne bízzunk magunkban, hanem mindig és kizárólag Őbenne. Ezután nem szabad túl sokat gondolnunk a jó érzésekre, amelyek a vadhajtás bizonyos időszakában törnek ránk, és nem szabad magunkat jobbnak és erősebbnek gondolnunk, mint amilyenek valójában vagyunk e múltó érzelmek miatt ; az egyetlen alkalom, amikor helyesen ítéelhetjük meg magunkat, az az, amikor az érzéki kegyelem megvonul tőlünk. Soha nem szabad elkeserednünk saját nyomorúságunk láttán sem, és nem szabad azt mondanunk: "Nem, én soha nem tudok ilyen vagy olyan dolgot megtenni vagy elszenvedni", hanem,

miközben bevalljuk, hogy mi magunk képtelenek vagyunk az erény legkisebb erőfeszítésére is, mindig mondjuk: "Isten mindenható; amíg csak rá támaszkodom, Ő megkönnyíti és lehetővé teszi számomra azokat a dolgokat, amelyek látszólag meghaladják erőmet." Ez az, amiért nem tudok megtenni vagy elszünetelni egy ilyen dolgot. Mi Isten magatartásáról a lélekkel szemben. 5 1 azt kell mondanunk Istennek, mint Szent Ágoston : " Add, amit érzel, és parancsold, amit reszelsz." Nem szabad csodálkoznunk a magunkban érzett ellenszegülésen, hanem szüntelenül kérünk kell Istentől a kegyelmet, hogy felemeljen minket föléje ; és ha valamiben legyőztük magunkat, nem szabad magunkra vennünk a győzelem érdemét, hanem meg kell köszönnünk Istennek. Végül, nem szabad sem elbizakodottnak, sem gyávának lennünk: két hiba, amely abból ered, hogy az egyik túlságosan bízunk magunkban, a másik pedig abból, hogy nem bízunk eléggé Istenben. A gyávaság a hit hiányából ered : az elbizakodottság önmagunk elégtelen ismeretéből. Mindkét hiba orvoslása egyszerűen az, hogy Istenre, mint az erő egyetlen és kizárólagos forrására tekintünk. Hogyan lehetnénk elbizakodottak, ha meg vagyunk győződve arról, hogy erőnk máshonnan származik ? Hogyan lehetnénk gyávák, ha hisszük, ahogy hinnünk kellene, hogy a mi erőnk maga a Mindenható ereje ? IX. ISTEN MAGATARTÁSÁRÓL A LÉLEKKEL SZEMBEN. " Íme, az ajtóban állok és kopogtatok. Ha valaki meghallja szavamat, és kinyitja nekem az ajtót, bemegyek hozzá, és vele vacsorázom, és ő is velem : " - a mi Urunk Jézus Krisztus szavai az Apocálypszisban (iii. 20. fejezet). Amíg ezen a világon vagyunk, Isten egyetlen vágya, hogy belépjen szívünkbe, és ott uralkodjék ; nem a saját boldogságáért, mi szüksége van ránk, hogy 5 2 Kézikönyv a belső lelkek számára. boldoggá tegyük Őt, hanem csak a mi boldogságunkért, nem egyszerűen az örökkévalóságban, hanem még ebben az életben is : mert az értelem, a hit és a tapasztalat szerint egészen bizonyos, hogy az ember számára nincs más boldogság, csak Istenben. És hogy ezt a boldogságot hozza nekünk, mit tesz Isten ? Állandóan szívünk ajtajánál áll : kopogtat ott a kegyelem fényével, a jó ösztönzésekkel, a bűnök miatti lelkiismeret-furdalással és bánattal, hogy a jó keresésére és a rossz elöl való menekülésre vonzzon bennünket. Ha figyelünk az Ő hangjára, ha gyakran bemennénk a szívünkbe, észrevennénk, hogy Ő mindig ott kopogtat, és ha nem halljuk Őt, az azért van, mert nem hozzuk magunkat olyan állapotba, hogy meghalljuk Őt. Ő kopogtat ott, fáradság nélkül, hosszú éveken át, vagy inkább azt mondhatjuk, hogy egész életünkön át. Türelme, amellyel ránk vár, elképzelhetetlen; megvetésünket, ellenállásunkat, makacsságunkat olyan jósággal és kitartással viseli, amelyet nem lehet kifejezni. Hozd vissza, Uram és Szerelmem, emlékezetembe azt az időt, amikor elkezdted kopogtatni szívem ajtaján, és azt az időt, amikor szívem ellenállni kezdett Neked ! Hozd vissza emlékezetembe minden szeretetteljes meghívásodat és minden ellenállásomat ! Sajnos, mindkettő számtalan. Eltelt-e egyetlen nap is azokban a hosszú években, amikor Te nem hívtál, nem egyszer, hanem sokszor ? Telt el nap anélkül, hogy újra és újra visszautasítottam volna hívásodat ? Micsoda túlzás a jóság a Te részedről ! Micsoda hálátlanság az enyémben! Ah ! Uram, ez a kettős látás átüt és összezavar; a legélénkebb rettegést váltja ki belőlem önmagam iránt, és Isten magatartását a lélekkel szemben. 5 3 kevesebb hálát a Te jótéteményeidért. Mennyi bűn ! mennyi visszaélés kegyelmeddel ! Micsoda kimondhatatlan türelem a Te részedről, hogy elviselsz engem, hogy vársz rám, Te, aki első bűnöm után azonnal a pokolba taszíthatnál volna ! Hány lélek van ott, és lesz ott örökre, aki kevésbé sértett meg Téged, mint én ! Miért nem vagyok én is ott, mint ők? Ez a Te igazságosságod és irgalmasságod titka! Áldani fogom, örökké énekelni fogom ezt a kegyelmet, miközben nálam kevésbé bűnös lelkek tömege lesz örökké a Te bosszúálló igazságosságod áldozata. Amikor, miután többé-kevésbé hosszú ideig kopogtatott az ajtón, valaki végre kinyitja azt, Isten belép; birtokba veszi azt a szívet; ott megalapítja az Ő országát; soha többé nem megy el, hacsak el nem úzik szándékosan. Olyan buzgósággal, olyan örömmel lép be oda, amivel semmi sem érhet fel ! Belép oda kegyelmének minden kincsével, elhatározva, hogy mérték nélkül átadja azt annak a léleknek, ha az ugyanolyan hűséges, mint amilyen bőkezű Ő. Megbocsát, elfelejt minden múltat. A lélek, aki meglepődik az ilyen nagylelkű bánásmódon, szinte magától elfelejti, hogy oly régóta és oly gyakran megsértette Őt; és ha

emlékszik is rá, az emlékezés nem keserű, és a szeretet és a hála váltja ki belőle. Az ilyen lélekben ez az emlékezés úgy áramlik, mint a béke folyója, egy belső béke, egy finom béke, amely minden pusztá érzés felett áll, egy mély béke, amely túlmutat az értelemen. Ha nem minden lélek tapasztalja meg azt, amit az imént mondtam, az azért van, mert inkább a félelem érzésén, mint a tiszta szeretet útján térnek vissza Istenhez; azért van, mert csak félszívvvel és visszafogottan adják át magukat neki; azért van, mert hűségük nem felel meg az Ő jótéteményeinek. Ezért többnyire újra visszaesnek bűneikbe, és életük csak bukások és bűnbánatok folytonos egymásutánja. Ami azonban azokat a lelkeket illeti, akik teljesen átadják magukat Istennek, akik megnyitják előtte egész szívüket, és akiket az Ő szeretete jobban megérint, mint saját érdekeik gondolata, azok a lelkek már a Hozzá való visszatérésük első pillanatától kezdve megízlelik, hogy milyen jó Isten, és milyen szívesen fogadja a bűnöst, aki teljes őszinteséggel tér vissza hozzá. Ah ! Lelkem Ura ! ezt volt szerencsém megtapasztalni, és soha nem fogom elfelejteni. Igen ; attól a pillanattól kezdve, hogy teljesen átadtam magam Neked, Te eltörölted minden vétkemet ; Te megmostad lelkemet isteni Fiad vérében ; Te mennyei világossággal világítottad meg elmémet ; Te elragadó békességet árasztottál keblembe ; megismertem, megéreztem, milyen édes dolog egyedül Hozzád tartozni, és hogy minden, ami nem Te vagy, a legnagyobb megvetést érdemli. Minden nap új kegyelmekkel töltesz meg ; minden nap szorosabban egyesítesz magaddal, és egyre jobban elszakítasz a teremtményektől és önmagamtól. Adj hát hűséget, ó Istenem ; adj nagylelkűséget. Tekintsem a legnagyobb szerencsétlenségnek, ha bármit is megtagadnék Tőled, vagy akár csak egy pillanattal is haboznék, hogy mindent megadjak Neked. Bármit is kérsz tőlem, nem csak az én javamat veszed-e figyelembe ? És mi más boldogságot találhatnék, mint azt, hogy mindent Neked áldozok, Isten magatartásáról a lélekkel szemben. 5 5 fenntartás nélkül ? A szeretet élete, a lemondás élete, az áldozatos élet, most kezdem megérteni minden értékedet; most kezdem megérteni, hogy szabadságom igazi és szent felhasználása csak és kizárólag abban állhat, és csak abban kell állnia, hogy feláldozom magam, és hagyom, hogy feláldozzanak a Te kezed által. Ez a béke, amelyet a lélek pályája kezdetén megízlel, semmi ahhoz a mélyebb békéhez képest, amelyet Jézus Krisztus ígér neki, még életében, ha továbbra is hűséges és nagylelkű marad. A lelki élet vége az Istennel való közvetlen, szoros, teljes egyesülés. Ez több, mint egyesülés ; ez transzformáció ; ez egység ; ez annak az imádnivaló egységnek a szimbóluma, amely a Három Isteni Személy között létezik. Jézus Krisztus kifejezetten ezt mondja abban az utolsó imában, amelyet Atyjához intézett választottaiért : " Hogy egyek legyenek benne" - mondja - " ahogyan Te, Atyám, bennem vagy, és én benned". És az Apokalipszisben, hogy kifejezze az Isten és a lélek között fennálló egység bensőséges ismeretségét : "vacsorázni fogok", mondja, "vele, és ő velem". Egyfajta egyenlőség lesz e lélek és köztem; az én asztalom lesz az övé, és az övé lesz az enyém ; a mi ételünk ugyanaz lesz. És micsoda étel ! Az, amiből maga Isten tartja fenn magát. Isten átmegy az Ő teremtményébe, és a teremtmény átmegy Istenbe ; egy és ugyanazon Életük lesz, és egy és ugyanazon ételük. Ez az, amit megígérték,